PÍSECKÝ SVĚT

www.piseckysvet.cz 1 / 2019 10. – 24. ledna

Každé dva týdny 6.000 výtisků v Písku a širém okolí ZDARMA / za 10 Kč až do schránky

- **ZRCADLO:** Ohlédnutí za tím, co se stalo
  – Silvestrovský výstup na Mehelník
  – Koncert Romana Dragouna
- **AKTUÁLNĚ:** Co se děje, co se chystá
  – lyžařský svah otevřen
- **ROZHOVOR:** S Godi Kellerem o škole a dětech
- **HISTORIE:** Básník Jan Čarek a jeho návraty do Heřmaně

T – DANCE: malé tanečnice na velkém **Tanečním večeru**

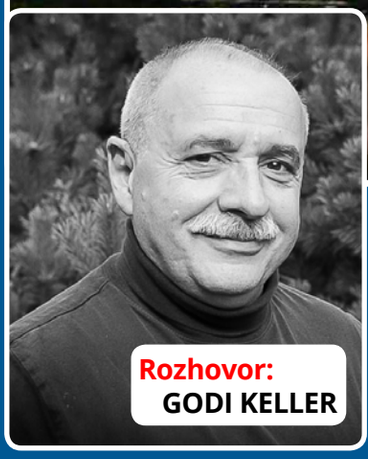

Rozhovor: GODI KELLER

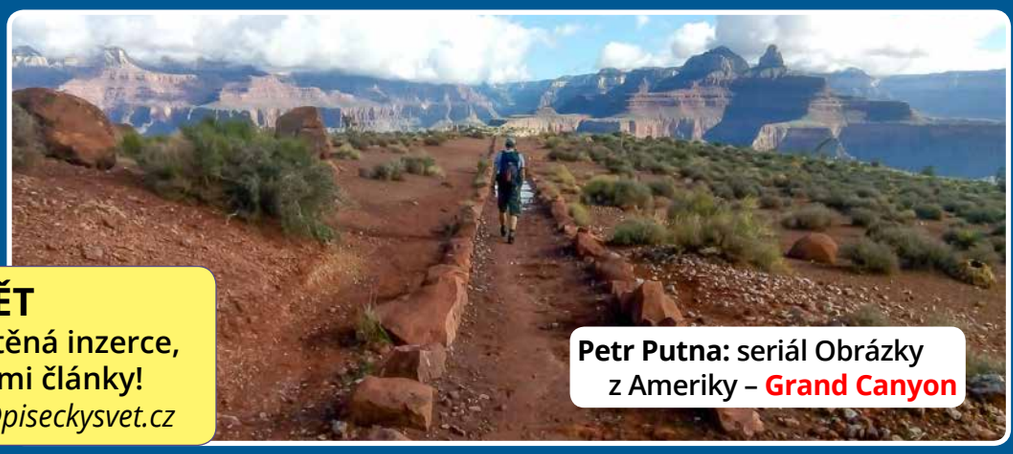

Petr Putna: seriál Obrázky z Ameriky – **Grand Canyon**

PÍSECKÝ SVĚT
= účinná a nejlevnější tištěná inzerce,
VYNIKNETE mezi čtivými články!
Tel. 739 348 550, *inzerce@piseckysvet.cz*

DIVADLO POD ČAROU

PROGRAM DIVADLO POD ČAROU LEDEN

KLUBOVÉ KARTY na ROK 2019 **V PRODEJI** NA BARU PODČÁRY.

PÁTEK **11.** od 21:00

ČERNÝ DESKY JSOU DOBRÝ

Hudba 60-tých až 90-tých let k tanci i poslechu.

TANEC

Vstupné 60,-/KK zdarma

STŘEDA **16.** od 16:00

NEFORMÁLNÍ SETKÁNÍ POŘADATELŮ KULTURNÍCH AKCÍ

Přijďte podiskutovat o písecké kultuře.

SETKÁNÍ

Vstupné ZDARMA

PÁTEK **18.** od 20:30

MICHAL PROKOP a FRAMUS FIVE

Pro mnohé kritiky a fanoušky nepřekonatelný zpěvák, který svou plodnou hudební kariéru nejvíce spojil s kapelou Framus Five. Nenechte si ujít tuto hudební lahůdku!

KONCERT

PP 450,- / 500,- KK 420,-

PÁTEK **25.** od 19:00

Dagmar Šimková: BYLY JSME TAM TAKY - Činoherní studio

15 let v totalitním lágru bez sentimentu, otevřeně, ale citlivě – herecký sólokoncert Nataši Gáčové. Svědectví o síle lidské důstojnosti, kterou si lze uchovat i v hrůzných podmínkách totalitních věznic. Emotivní příběh písecké politické vězeňkyně, po které byla nedávno pojmenována lávka přes řeku Otavu. ***Pořádá Městská knihovna Písek.***

KONCERT

PP 100,- / na místě 130,-

SOBOTA **26.** od 20:00

PUB PUNK PARTY - Volant + Dukla Vozovna + Brünnfield

Pardubice a Brno na mejdanu v Písku! 100% fun guaranteed!!! Ságo, tahačky, housle - pub punk rock rulezzzz!

KONCERT

PP 190,- / 240,- KK 150,-

PŘEDPRODEJ:
Kulturní dům – centrum kultury, Nábřeží 1. Máje 1506, Písek
Tel.: 382 734 711 pondělí–pátek 08:00–16:00
Divadlo Pod čarou: pondělí–neděle 17:00–22:00

KDE NÁS NAJDETE? Tyršova 28, 397 01 Písek
Tel.: 774 598 332
E-mail: podcarou@podcarou.cz

divadlopodcarou
www.podcarou.cz

BONUM www.bonum-repro.cz · CENTRUM KULTURY · PÍSECKÝ SVĚT · ROCK RADIO · PÍSECKÝ · MUSICGATE · ZEVLOUNOV.CZ · AKCE JE PODPOROVÁNA MĚSTEM PÍSEK

Písecký svět vychází každý druhý čtvrtek jako čtrnáctideník v nákladu 6.000 kusů a je distribuován ZDARMA.

Nejbližší čísla vyjdou: **24. 1., 7. a 21. 2. 2019**

Časopis si můžete vyzvednout na distribučních místech nebo objednat za 10 Kč/ks donášku do schránky – e-mailem: ***inzerce@piseckysvet.cz*** nebo telefonicky: **739 348 550.**

Seznam hlavních distribučních míst:

- **Infocentrum ve Sladovně,** Velké nám. 113/1
- **Městská knihovna Písek,** Alšovo nám. 85/14
- **Kulturní dům Písek,** nábř. 1. máje 1605
- **TRAFIKY V CENTRU MĚSTA**
- **Divadlo Pod čarou,** Tyršova ul. 431/28
- **Plavecký bazén,** Ostrovní 2257/1
- **Zimní stadion,** Na Výstavišti 493
- **Sportovní hala,** Tylova ulice
- **Dům dětí a mládeže Písek,** Švantlova 2394
- **Základní umělecká škola,** Nádražní 1032/27
- **Natural,** Budovcova 105/4/1
- **Knihkupectví Elim,** Velké nám. 8 a Janáčkova
- **Knihkupectví Fibichová** u Putimské brány
- **Korálkárna Za vodou,** Čechova ulice
- **Farmářský obchod Moje Lhota**
- **Farmářský obchod Johanka**
- **Prodejna Bez obalu**
- **Ráj sýrů Drlíčov**
- **Pekárna Pekar, Pekárna Bernartice – Racek**
- **Samoobsluhy COOP, POGRR, Pramen, Spar**
- **ČIMELICE – prodejna Jednota (Coop)**
- **MIROTICE – potraviny vedle lékárny**
- **PROTIVÍN – supermarket Pramen**
- **PUTIM – restaurace U Cimbury, obecní úřad, vlakové nádraží ČD**

STK Mirotice s.r.o.
stanice technické kontroly a měření emisí

382 229 094
www.stkmirotice.wbs.cz

Zajišťujeme zákonem předepsané kontroly motocyklů, osobních motorových vozidel, nákladních vozidel do **3,5 t** a jejich přípojných vozidel, dále traktorů i jejich přípojných vozidel.

PÍSECKÝ SVĚT – zdarma
Číslo 1/2019, redakční uzávěrka: 9. 1. 2019.

Evidenční číslo MK ČR E: 211 63, **ISSN 2464-7519.** Vydává **Občanské sdružení Písecký svět, z.s.,** Budějovická 102/5, 397 01 Písek, IČ: **22827765**, zapsaný spolek na podporu občanské společnosti, registr. MV 20. 11. 2009. Web *www.piseckysvet.cz*, e-mail *redakce@piseckysvet.cz.* Bank. spojení: **5015117001/5500** (Raiffeisenbank).

REDAKČNÍ RADA: Mgr. **Magdalena Myslivcová**, *myslivcova@piseckysvet.cz;* Ing. arch. **Martin Zbornik**, *zbornik@piseckysvet.cz;* Mgr. **Zdenka Jelenová,** *jelenova@piseckysvet.cz;*

Zveřejněné texty obsahují názory autorů, nevyjadřují (není-li výslovně uvedeno) ani stanovisko OS Písecký svět, ani názor redakční rady. Za obsah inzerátů a článků ručí inzerenti a autoři. Přetiskování obsahu **povoleno** pouze s uvedením zdroje.

Tisk: MAFRAPRINT, Turyna Petr, 734 517 178

© OS Písecký svět, z.s., 2018

ÚPLNĚ PRVNÍ MIMINKA ROKU: *První české miminko roku 2019 se jmenuje Tomáš Petričák (foto vlevo) – je z Dubí Hory a narodil se v písecké porodnici minutu po půlnoci 1. ledna. Antonín Lid (foto vpravo) je prvním píseckým miminkem, narodil se na Nový rok v 16.03 hodin. První Písečan roku 2019 dostal od města tradičně šek v hodnotě odpovídající současnému letopočtu.* ***Foto Město Písek***

SKIARÉNA PÍSEK, 8. LEDEN: *"Dobrá zpráva – lyžovat se bude! Máme vysněžené 2/3 svahu, horní část je zatím bez sněhu, ale doženeme to přes víkend. Pustíme i 15m pojízdný koberec pro nejmenší návštěvníky. Zveme proto všechny, kdo mají chuť si nový svah nejen prohlédnout, ale i trochu sportovat. Po slavnostním přestřižení pásky bude svah k dispozici zdarma veřejnosti až do 19h. Ostrý provoz pustíme od čtvrtka 17.1."*

STO LET: *Sté narozeniny oslavila na konci loňského roku paní Růžena Procházková z Písku. K jubileu jí přišla blahopřát i starostka města Eva Vanžurová.*

Na Silvestra tradičně: výstup na Mehelník

Tradičního Silvestrovského výstupu na Mehelník se letos zúčastnilo 1629 lidí (počítáno do 13:30), 98 psů a tři koně, z celkem 75 míst ČR a z osmi dalších zemí (Brazílie, Singapur, USA, Francie, Velká Británie, Německo, Slovensko a Rakousko). Nejvzdálenějším účastníkem byl Benito Gonzalez Campos z Brazílie (na snímku), osmnáctiletý student, který v rámci výměnného pobytu studuje na rok na gymnáziu v Písku. V rámci naší republiky pak měli nejdelší cestu Roman a Kristýna Černých z Vratimova u Ostravy.

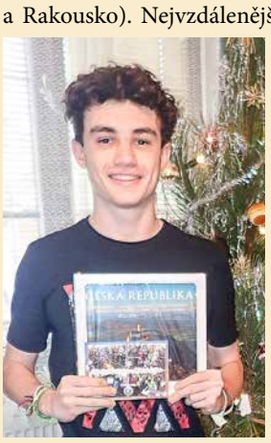

Nejstarší pochodník Martin Lis z Kluk dorazil na vrchol šest dnů před svými 84. narozeninami. Nejmladší účastnicí byla vyhlášena Sofia Eliška Abduloski, která se narodila 14. února 2018.

Akci uspořádal KČT Otava ve spolupráci s Junákem Písek. Skauti uvařili a rozdali 120 litrů čaje, pomáhali zapisovat účastníky a hlavně vynést na Mehelník vše potřebné, včetně 1900 kusů tatranek.

Organizátoři děkují sponzorům: ČUS (Česká unie sportu), TESCO, Oleg Ehrenberger, Lesy města Písku, VZP. Oheň na vrcholu tradičně rozdělal pan Václav Bican z Kluk.

Podle zápisu, který zpracovala hlavní pořadatelka
HANA TOMANOVÁ

Baví vás zábavná pyrotechnika ve městě?

Po letošních silvestrovských oslavách si řada občanů stěžuje na narůstající množství petard a ohňostrojů, které způsobují nejen nadměrný hluk, ale navíc zamořují vzduch škodlivými látkami, znečišťují veřejný prostor a stresují nejen děti a dospělé, ale také zvířata.

Členů vedení města Písek jsme se zeptali na jejich osobní postoj k tomuto problému. Byli by pro návrh veřejné vyhlášky omezující zábavnou pyrotechniku na území města Písku? V loňském roce se o tom v zastupitelstvu diskutovalo, ale žádné rozhodnutí nepadlo.

Eva Vanžurová, starostka: „Používání pyrotechniky v době adventu a vánočních svátků řešíme každý rok. Z pohledu města i městské policie není situace lehce řešitelná. Policie má za úkol používání zábavné pyrotechniky řešit jako porušování veřejného pořádku – schválnosti, rušení nočního klidu, apod., ale bohužel je zde podmínka, že strážník musí osobu přistihnout přímo při spáchání přestupku. A při oznámení události o používání pyrotechniky se pak na místě většinou již nikdo nenachází, neboť děti, mládež utečou. A pokud používají pyrotechniku děti do 15 let, je vůbec problematické tyto přestupky řešit. V současné době si děti, mládež i dospělí mohou bez jakýchkoli problémů pyrotechniku zakoupit v obchodě či ještě laciněji v internetovém obchodě. Zabránit neoprávněnému prodeji je prakticky nemožné. A někdy i rodiče sami tyto „hračky“ dětem nakupují. Obecně závaznou vyhlášku omezující používání zábavné pyrotechniky není problém vytvořit, ale jde jen o to, jakým způsobem bychom vymáhali její respektování a dodržování. V minulém volebním období se proto žádná vyhláška nepřijala.

Můj názor je, že je třeba v každém případě učinit alespoň nějaké kroky k omezení zábavné pyrotechniky. V každém případě připravujeme jednání s městskou policií, zda vydat obecně závaznou vyhlášku, nebo zda by nebylo od věci povolit používání petard apod. na dva dny v roce – na Mikuláše, Silvestr jako to mají některá města.“

Petr Hladík, 1. místostarosta odpovědný za veřejný pořádek: „Již v minulém volebním období jsme byli nejméně dva, já a Michal Turek, kteří jsme tuto oblast řešili. Vzhledem k tomu, že máme doma psa a nejsem velkým příznivcem zábavní pyrotechniky, podpořil bych omezení používání zábavní pyrotechniky v průběhu roku. Myslím, že České Budějovice mají asi 4 dny v roce, kdy je možno zábavní pyrotechniku používat. Již jsem tuto věc konzultoval s městskou policií a zásadní věcí je vymahatelnost. Přesto bych se klonil k určitému omezení.“

Ondřej Veselý, 3. místostarosta odpovědný za Městskou policii a bezpečnost: „Sám žádnou pyrotechniku nepoužívám a nejsem jejím fanouškem. Navíc tento druh zábavy hodně trápí (nejen) našeho psa. Na druhou stranu nejsem velkým příznivcem zákazů a omezení. A i přesto, co jsem napsal výše, jsem srozuměn s tím, že k oslavám Nového roku pro část lidí pyrotechnika patří. Určitě proto nebudu iniciátorem vyhlášky, a pokud její přijetí navrhne někdo jiný, bude můj postoj velmi zdrženlivý a o způsobu svého hlasování se rozhodnu, až si spočítám pro a proti konkrétního návrhu.“

Pokud vás téma „zábavného bouchání“ zajímá, napište nám do redakce svůj názor.

MAGDALENA MYSLIVCOVÁ

GLOSA PYROTECHNICKÁ

Znáte ten vtip? Potkají se dvě planety : „Jak se máš?“ – ptá se jedna druhé, „vypadáš příšerně!!“ „Ale ani se neptej, chytla jsem lidstvo!“

Poslední dobou mě přepadá pocit, že už jen svou existencí přispívám k devastaci planety, že vlastně každá moje činnost v této naší materiálně založené společnosti, znamená poškození křehkého ekosystému Země. Zpátky na stromy se ale vrátit nemůžeme. Má vůbec smysl se o něco snažit?

Vždy, když o tom přemýšlím, převáží ve mně pocit, že to smysl má. Můžeme třeba začít s věcí, která není tak nezbytná, která tolik nezasahuje do našich základních potřeb. Pro mě je to například tzv. ZÁBAVNÁ PYROTECHNIKA. Už je vědecky prokázáno, jak životnímu prostředí škodí – vyvolává stres hlukem a chemicky znečišťuje vzduch a vodu. Existují již studie, které změřily, jak znečištěné ovzduší snižuje schopnost orientace a inteligenci. V našich přírodních parcích už je tato zábava státem zakázaná. Tak si říkám, jestli nemáme jako obyvatelé města a majitelé domácích zvířat také nárok na klid a čistější ovzduší.

Jaké máme možnosti, chceme -li to změnit? Byla sepsána celostátní petice, která chce oslovit parlament. Najdete ji na internetu (odkaz pod článkem). U nás v Písku můžeme požádat radnici, aby vydala vyhlášku, která petardy a domácí ohňostroje buď omezí jen na některé dny v roce, nebo je úplně zakáže. Můžeme je nahradit inteligentnější zábavou, která nebude znamenat stres pro ptáky, psy, malé děti a naše uši. Možnosti tu jsou. Třeba videomaping – mohl by obrazem hodnotit minulý rok a promítnout vize do nového roku.

Přeji nám všem, ať jsme ve všech směrech hrdí na to, že patříme k lidstvu.

Odkaz na celostátní petici
https://e-petice.cz/petitions/zakaz-pouzivani-a-prodeje-zabavni-pyrotechniky.html

DÁŠA ŠVECOVÁ

INZERCE

POLANSKÝCH VELKOOBCHOD POTRAVIN, Mírová 144, 398 11 Protivín

PŘIJMEME

do našeho pracovního týmu na hlavní pracovní poměr

ŘIDIČE SKUPINY C

- mzda skupina C - 24 000 Kč
- přijímáme i brigádníky
- rozvoz potravin pouze PONDĚLÍ až PÁTEK po Jihočeském kraji

PRO VÍCE INFORMACÍ NÁS KONTAKTUJTE NA:
polansky@polanskych.cz | 736 521 151

Klimatická změna začíná ovlivňovat i náš běžný život

Podle předpovědí bude suchých období a veder přibývat a zároveň se bude zvyšovat intenzita srážek a přívalových dešťů. Se současným stavem polí, lesů a absencí zeleně ve městech může voda městy i krajinou rychle protékat, protože ji neumíme zachytit.

V listopadu se na facebooku ve skupině VODA A ZELEŇ V PÍSKU propojili Písečáci, které toto téma zajímá. Spolupráce obyvatel a vedení Písku nám může pomoci zvolit nejúčinnější strategii, jak se na takovou změnu klimatu připravit. V každodenním shonu si nějak neuvědomujeme, jak je situace naléhavá, proto bychom chtěli přitáhnout pozornost veřejnosti i vedení města. Po radnici bychom chtěli, aby se na setkáních s občany více mluvilo o tom, jaká je vize města pro nejbližší měsíce a roky.

Jako první krok jsme požádali vedoucího odboru životního prostředí MÚ Písek Miloslava Šatru, aby veřejnost seznámil s konkrétními projekty. První beseda se konala v knihovně 12. listopadu a počet lidí, kteří se besedy zúčastnili – 17 posluchačů včetně tří nově zvolených místostarostů a jednoho zastupitele – mile překvapil. Účastníci se ptali hlavně na to, jaké jsou připraveny projekty, reagující na sucho nebo nebezpečí přívalových dešťů. Dozvěděli jsme se, že projekty jsou, ale že je někdy složité skloubit opatření vhodná pro město se zájmy vlastníků pozemků. Konkrétně v povodí potoka Jiher, který o minulých povodních nadělal hodně škody, není vůle vlastníků pozemků ustoupit od svých zájmů ku prospěchu veřejnosti.

Dalším tématem, jež zajímalo všechny zúčastněné, byla veřejná zeleň, důležitá pro udržení stínu a vody ve městě. Piráti (přítomen zastupitel Martin Brož) mají v programu zelené střechy, a tak se diskutovalo o přínosech i problémech tohoto způsobu ochrany před vysokými teplotami. Další dotazy následovaly a pan Šatra neúnavně vysvětloval a objasňoval. Plánuje se zřízení nového městského parku v lokalitě sv. Václava, revitalizace parku Na sadech se speciálním zavlažovacím systémem pro vysoké stromy. Vysokokmenné stromy mají obrovský význam pro městské prostředí, kromě stínu, který poskytují, také svými listy podporují výpar a tvorbu rosy. Péče o ně je však drahá a náročná.

Vznikají studie o revitalizace břehů Otavy. V okolí Písku se vysazují ovocné stromy, remízy, otevírá se prostor i pro vznik městských ovocných sadů se starými odrůdami. Myšlenka společného sázení stromů jako akce, která by byla velkým zážitkem a přínosem pro děti i dospělé, nás nadchla. Chtěli bychom využít plánované jarní sázení na sídlišti Jih a oslovit tamní obyvatele, zda nechtějí využít příležitosti sejít se a společně stromy zasadit. Mezi paneláky by mohly vzniknout i trvalkové záhony, na které město poskytne materiál, ale potřebuje k tomu spolupráci lidí, kteří tam bydlí.

Témat zaznělo mnoho – přijďte na další setkání, které by už mohlo být mnohem konkrétnější. Budeme už vědět, jak se k ožehavým tématům postaví nové vedení města a zda na ně uvolní prostředky. Máme pocit, že pokud se udělají změny shora, městský odbor životního prostředí v Písku je připraven reagovat. Pokud bude podpora, což místostarostové vyjádřili už tím, že se besedy zúčastnili, bude naše práce spočívat v tom, abychom propojili obyvatele a přinesli vize a nápady, jak se o zeleň ve městě starat a chránit ji. Vždyť nakonec jsme v tom všichni stejně!

Za skupinu Voda a zeleň v Písku
DAGMAR ŠVECOVÁ

MĚSTSKÁ ZELEŇ – beseda s ing. Marií Klárou Holou

Čtvrtek 31. ledna 2019 od 18 do 20 hodin, Městská knihovna Písek

Další akce skupiny Voda a zeleň v Písku

Marie Klára Holá pochází z Českého Krumlova, ale před nedávnem se po osmi letech strávených v Itálii přestěhovala za manželem do Písku. Vystudovala obor Management zahradních a krajinářských úprav na Zahradnické fakultě Mendelovy univerzity v Brně a obor Projekce a správa objektů zeleně na univerzitě v italské Padově. Během studia se věnovala především tématům krajiny a městské zeleně se specializací na vegetaci a botaniku. V následujících letech pracovala v realizační firmě v Praze a v krajinném ateliéru v Itálii, kde nejčastěji zpracovávala botanickou část odborných studií (Hodnocení vlivu na životní prostředí, EIA, monitorování životního prostředí. ***-RED-***

Co se plánuje v Žižkových kasárnách?

Jak by mohla vypadat nová městská čtvrť na místě, kde dříve stávaly vojenské objekty? **Veřejná prezentace návrhů urbánního řešení areálu bývalých Žižkových kasáren** na Pražském předměstí se uskuteční **ve středu 16. ledna od 16 hodin** v zasedací místnosti Městského úřadu Písek, Budovcova 207/6 (přízemí). Využijte příležitosti seznámit se se všemi pěti návrhy a zapojit se do debaty o budoucí podobě zmíněné části města. Jednotlivé návrhy představí jejich autoři, kteří budou připraveni reagovat na dotazy.

„Cílem urbánních studií je získat územně plánovací rozvahu řešení lokality, která by navrhovala umístění areálu víceúčelové sportovní haly, základní dopravní skelet území, páteřní trasování hlavních řadů inženýrských sítí a jejich napojení na stávající systémy,“ vysvětluje místostarostka Petra Trambová. ***-RED-***

INZERCE

Loutkové divadlo
NITKA
neděle 20. 1. od 15 h:
Povídání o pejskovi a kočičce

- *Jak psali psaní děvčatům do Nymburka*
- *O pyšné noční košilce*

Maňásková představení na motivy Josefa Čapka, režie Ludmila Prášková, Ludmila Doubková

Loutkový spolek Nitka, Bakaláře 43/6, Písek (vedle Charity), ***www.nitka-pisek.cz,*** *tel.* ***605 845 890****, Dagmar Černá.*

REZERVACE VSTUPENEK nejlépe e-mailem: ***divadlo@nitka-pisek.cz.***

Kdo bude zastupitelům a radním odborně radit

Zastupitelstvo a rada města rozhodly v prosinci o novém složení svých poradních orgánů – výborů a komisí pro následující čtyři roky. Mezi členy najdeme zastupitele i občany, nominované politickými subjekty.

Výbor kontrolní
předseda: Mgr. Ing. Jiří Hořánek
členové: Marek Anděl, David Běle, Michal Jirman, Bc. Běla Marková, Stanislav Podojil, Marcela Průšová, Soňa Sádlová, Petr Soušek

Výbor finanční
předseda: Josef Soumar
RSDr. Josef Kovařík, Ing. Jan Losos, Bc. Běla Marková, Marie Mašková, Ing. Petra Pavlicová, Tomáš Posekaný, Jiří Slaný, Ing. Lenka Škodová

Výbor pro IT a Smart
předseda: Martin Brož
Mgr. Vojtěch Blažek, Bc. Jiří Černý, Ing. Michal Horák, Ing. Jiří Hronek, Pavel Hubka, Stanislav Podojil, Mgr. Bc. MPA Eva Veselá, Ing. Tomáš Záluský

Osadní výbor Hradiště
předseda: MUDr. Michal Turek
Bc. Tereza Boháčová, Mgr. Jaroslav Chroňák, Zbyněk Konvička, Josef Krejčí, Ing. Pavel Švejda

Osadní výbor Nový Dvůr
předseda: Ladislav Malkus
Jan Nováček, Lenka Šťastná

Osadní výbor Purkratice
předsedkyně: Lenka Nádějová
Pavel Češka, Radek Drastík, Milan Kinkor, Ladislava Kinkorová

Osadní výbor Semice
předseda: Milan Smola
Olga Andreasová, Jaroslava Císařovská, Ing. Zdeněk Kulič, Vladislav, Kůra, František Machač, Veronika Paluková, Ladislav Soukup, Ida Soukupová

Osadní výbor Smrkovice
předseda: JUDr. Ing. Michal Čapek
Blanka Smíšková, Pavlína Brendlová, Jiří Keclík, Karel Klimeš, Jan Matoušek, Jana Matoušková, Marie Novotná, Michal Starý

Osadní výbor Svatý Václav
předseda: Ing. Tomáš Posekaný
Marcela Adamová, Ing. Miloš Cieslar, Jitka Hudcová, Radek Hudec, Miroslav Indrák, Mgr. Jiří Kothánek, Lucie Mašková, Ing. Tomáš Posekaný, Václav Reichl

Komise bytová
předseda: Bc. Jiří Černý
RSDr. Jiří Lejčar, Romana Kotrbatá, Mgr. Jiřina Pospíšilová, Stanislav Podojil, Jan Říšský, Aleš Klásek, Magdalena Ptáková, Roman Devera, MA, MSC (econ)

Komise dopravní
předseda: Josef Keclík
Slávka Nejedlá, Petr Soušek, Ivo Voříšek, Filip Landík, Mario Pták, JUDr. Vladimír Šámal, Vít Budín, Ing. Vojtěch Bubník

Komise kulturní a cestovního ruchu
předseda: Zbyněk Konvička
Roman Ondřich, Adam Turek, Mgr. Tomáš Úlehla, Martin Lanc, DiS, Bc. Anna Simotová, PhDr. Štěpánka Činátlová, Dagmar Černá, Petra Marková

Komise letopisecká
předseda: PhDr. Jiří Prášek
Mgr. Jiří Šebele, Mgr. Milena Hajíčková, Jana Zusková, Zdeněk Říha, Mgr. Libuše Kolářová, Jarmila Pechoušková, Mgr. Roman Jedlička, Mgr. Michael Sekyrka

Komise majetkoprávní
předseda: Karel Vodička
JUDr. Luboš Průša, Kateřina Sušická, JUDr. Ing. Michal Čapek, Marek Anděl, Martin Vinkler, Pavel Hubka, Václav Hlavnička, Vladimír Lešek

Komise pro infrastrukturu
předseda: Martin Brož
Ing. Václav Gavlasz, Mgr. František Fořt, Ing. Pavel Švejda,Gabriela Čápová Kocourková, Michal Průša, Ing. Pavel Kožmín, Ph.D, Ing. Miroslav Krejča, CSc.

Komise pro urbanismus a architekturu
předseda: Ing. Tomáš Franců
Ing. arch. Martin Zborník, Ing. arch. Vladimír Krajíc, Tomáš Freiberg, Ing. arch. Laura Jablonská, Ing. arch. Pavel Veřtát, Ing. arch. Jana Kantorová, Ing. arch. Martin Křenek, Gabriela Čápová Kocourková

Komise pro výchovu a vzdělání
předseda: Mgr. Jan Adámek
Mgr. Filip Rádr, Ing. Miloš Cieslar, Jiří Marek, Miroslava Jurcová, PhDr. Karel Cejnar, CSc., Kamil Činátl, Ph.D. Mgr. Pavel Sekyrka, Th.D. Mgr. Jana Novotná

Komise sociální
předseda: MUDr. Michal Přibáň
Aleš Randl, Jana Kozáková, Alexandra Zajíčková, Ing. Jaroslava Kučerová, Milan Bubeníček, Stanislav Podojil, Mgr. Daniela Nechvátalová, Mgr. Vladimíra Zborníková

Komise sportovní
předseda: Mgr. Miroslav Janovský
Václav Reichl, MUDr. Karel Chytrý, Ing. Martin Matura, Bc. Petr Koblic, Mgr. Josef Šácha, Ing. Michal Horák, MUDr. Rudolf Žaba, Vít Jaroušek

Komise životního prostředí
předseda: Marek Anděl
Josef Krejčí Bc., Pavel Batěk, Ing. Bc. Kateřina Nebesová, Jan Říšský, Dagmar Švecová, Ing. Marie Kukrálová, Bc. Jiří Černý, Ing. Ondřej Kofroň

Knihobudka v Písku

Městská knihovna Písek se zapojila do celorepublikového projektu KnihoBudka, který přináší do veřejného prostoru bezplatné pouliční knihovny. Do proměny zašlé telefonní budky v Palackého sadech se zapojili i žáci ZŠ E. Beneše, kteří zbrousili starý nátěr.

Vyřazené telefonní budky se proměňují na knihobudky, zaplňují se knihami a následně budí zvědavost, zájem a radost. Jan Bičák, autor projektu, otevřel první knihobudku v roce 2014 v pražské nemocnici IKEM. Následovaly desítky knihobudek po celé republice.

Myšlenkou projektu je nabídnout kolemjdoucím možnost vzít knihu do ruky, začíst se, odnést si knihu domů, případně přinést jinou, sdílet čtenářské zážitky. Na výrobě nové knihobudky se podílel písecký výtvarník Vojta Bitto (bittoart.wz.cz) podle návrhu architekty Laury Jablonské. ***-RED-***

Komentář k situaci na Jihu

Vrátím se k pokládání dotazů těm, o nichž se domnívám, že mi dokáží odpovědět na to, co se v mém okolí děje. Například, proč se poslední dobou stalo sídliště Jih zónou s nedovoleným parkováním po celém jeho území, kde řidiči přestávají respektovat vše, co se v autoškole naučili.

Zdálo se mi totiž, že s nástupem tří současně probíhajících staveb a tím pádem zabráním vysokého počtu míst k parkování se z řidičů stala bezohledná skupina občanů, které spojuje jedno – občanská neposlušnost. Najednou parkují auta i v těch nejnemožnějších místech, na trávnících, chodnících, v každé skulině, výjezdu. Mí sousedé se změnili ve tvory bez zodpovědnosti, páchali přestupky s klidem, opakovaně a mně se zdálo, že bez postihu. Ani ve dne ani v noci jsem na nevhodně zaparkovaných autech neviděla jedinou botičku nebo upozornění od městské policie. Trvalo to týden, dva, měsíc – pak jsem to nevydržela a zeptala se u zdroje, proč nejsou přestupky trestány.

Dotaz položený e-mailem na Městskou policii (MP) Písek: Ráda bych požádala o oficiální stanovisko MP Písek k tolerování pravidelného porušování dopravních předpisů, vyhlášky, při parkování vozidel na sídlišti Jih mimo vyhrazená či určená místa pro parkování aut. Během dvou týdnů jsem procházela sídliště a sledovala, zda jsou špatně zaparkované vozy nějak označeny po zjištění přestupku MP Písek. Po celou dobu jsem nenašla jediný označený vůz s upozorněním, že je zaparkován na chodníku, ve výjezdu, na trávníku, v zákazu stání nebo zastavení, na barvou označeném zákazu a podobně. Zajímá mě důvod, proč jsou tyto přestupky MP Písek dlouhodobě tolerovány na sídlišti Jih, když v jiných částech města jsou podobné přestupky trestány pokutou, zda je tomu tak na něčí příkaz, nebo jen na rozhodnutí MP Písek. S pozdravem Michaela Šťastná Písek

Po výzvě k doplnění údajů jsem došla svůj dotaz položit osobně. Časem pak dorazila odpověď: *Vážená paní, k Vašemu podání ze dne 6. 11. 2018 Vám sděluji následující: Městská policie Písek zabezpečuje místní záležitosti veřejného pořádku a plní úkoly dle ust. § 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní polici, na celém katastrálním území města Písku. Tuto činnost však nelze zúžit pouze na jednu lokalitu, resp. jedno sídliště. Odmítám Vaše tvrzení, že Městská policie Písek toleruje páchání přestupků na sídlišti Jih, neboť i za současného stavu, kdy na sídlišti probíhají rozsáhlé stavební úpravy, se v maximální možné míře snaží zjištěné přestupky řešit. S pozdravem Bc. Martin Opava zástupce velitele.*

Právě tohle je jedna z odpovědí, které nechci slyšet, číst, a mám veliký problém ji takto formulovanou i respektovat. Beru v úvahu fakt, že MP je asi jediným nástrojem, který pořádek při parkování na pozemních komunikacích hlídá, státní policie to snad nemá v popisu práce. Z odpovědi vyplývá, že MP má na starost celé město, to snadno chápu, a usuzuji, že buď je v popisu práce strážníků tolik úkolů, že se na Jih tak často nedostanou, nebo je současný počet strážníků na město málo.

Jak si vysvětlit ta několik týdnů neobutá, neoznačená auta, když zjištěné přestupky se řeší. Ovšem, zjištěné přestupky – neznamená to snad, že když se strážníci celý den na sídlišti neobjeví, nezjistí tím pádem žádný přestupek? Musíme je k přestupku volat, nebo provádějí kontroly i oni sami? Zmínka o stavebních úpravách (použitá jako omluva?) je z mého pohledu zbytečná, a dobře vím, že tím všichni oslovení řidiči aut argumentují: *„Kde mám parkovat, když tu kopou a není tu místo?“* Nevím kde, je to jen a jen věcí majitele auta, to jeho povinností je zajistit si prostor, kam svůj majetek odloží. Ulice, silnice, trávníky nejsou odkladištěm pro naše věci, tedy ani pro auta, máme to i v zákoně.

Přímo na Jihu došlo k řadě okolností, které ke stavu podobnému anarchii přispěly. Vedení města připravilo rekonstrukci sídliště, k tomu se připojila výměna potrubí pro teplárnu a plyn. Vše se prolíná ve stejné době, ke všemu je potřeba zabrat parkovací místa, zakázat vjezdy, budovat. Vedení města odsouhlasilo všechen ten stavební ruch a jedinou úlitbou pro stavebníky bylo zřízení parkoviště na rozbahněné louce u Šarláku (to je samostatná kapitola). Poděkujme tedy bývalému vedení města za všechny ty potíže.

Více k tématu a diskuse na www.piseckysvet.cz.

MICHAELA ŠŤASTNÁ

INZERCE

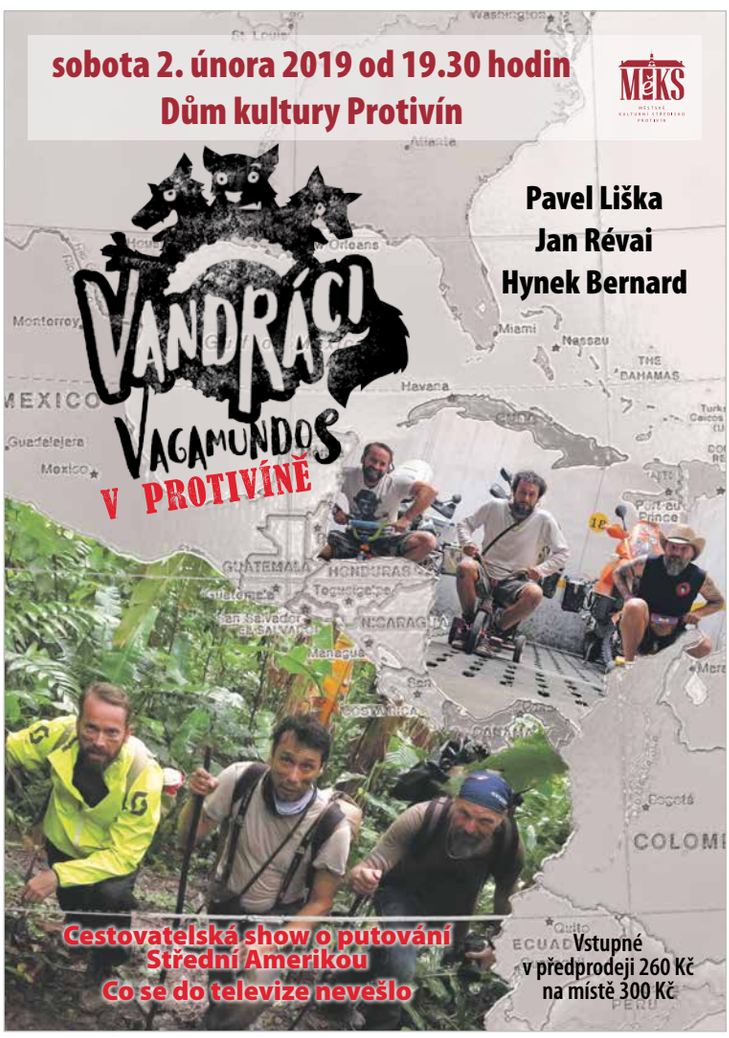

INZERCE

CHTĚL BYCH MOC PODĚKOVAT OCHOTNÍKŮM Z KŘENOVIC u Bernartic, že jsem mohl vystoupit v živém Betlému s oslíkem a kozou – na začátku adventu 1. prosince 2018. Byl to moc krásný zážitek. Děkuji panu Říhovi a Matějkovi za pomoc při převozu zvířat. Moc si toho vážím! ***Jiří Čenda Kavalír ze Záhoří***

středa 23. ledna 2019 od 19.30 hod.

Dům kultury Protivín

Dámy z Aniane

MěKS MĚSTSKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO PROTIVÍN

Marie a Ester (Daniela Kolářová a Dana Syslová). Dvě sestry, dva lidské příběhy z opačných pólů lidské existence.

Vstupné: v předprodeji 280 Kč (tel. **382 251 806**, mobil **734 271 080**), na místě 330 Kč.

VALČÍK – tanec kdysi hříšný...

Sál vídeňské tančírny je na přelomu 18. a 19. století nabitý k prasknutí. Páry víří krouživým pohybem kolem dokola. Náhle hudba umlká a tanečníci od sebe rychle odstoupí. Blíží se četníci. Valčík totiž vzbuzuje pohoršení, a proto ho už před lety úřady zakázaly.

V polovině 18. století podlehne kouzlu valčíku celá Vídeň. Název tanci propůjčí slovo „walzen", v překladu krouživý pohyb. Metropole si tanec velice rychle oblíbí. Jenže puritánům se něco takového nelíbí. Obejmout při tanci ženu v pase je prostě skandální a mravně závadné. Také učitelé tance se bouří: *„Přijdeme o práci!"* Valčík je neuvěřitelně jednoduchý a zvládne ho během krátké doby téměř každý. Rakouský ministerský výnos z 18. března 1758 zakáže valčík jako hříšný tanec. Zákaz se ale mine účinkem. Tanci s erotickým nábojem podléhá stále více lidí a brzy se dostává i do Francie a Ruska. Nic na tom nezmění ani zákaz valčíku Kateřinou Velikou na vlastním dvoře.

Do Prahy se tanec dostává na začátku 19. století. Tančí se v tančírnách i hospodách a ve víru valčíku se tanečníci otáčejí, ať je neděle nebo svátek. Velké vítězství slaví valčík na vídeňském mírovém kongresu roku 1814. Prvními skladateli valčíků byli Karl Maria Weber a všichni Straussové, zejména Johann Strauss. U nás pak František Kmoch a Antonín Dvořák. Valčík se tak stává v celé Evropě oblíbeným tancem číslo jedna.

Valčík řadíme mezi tance kolové podle neustálého otáčení dokola. Je nápadný svou vážností a až elegantní vznešeností. Dravost pohybu neustále vedeného vpřed, kultivovanost pohybu – prostě král. Dříve se tančil po obvodu sálu, při dodržování velikosti otáčení. Dnes se bohužel často tančí na místě, čímž se zúžila barevnost tance. Valčík má svůj příběh, vznešenost a kontrolovanou eleganci. Má též cit pro prostor a náročnou jednoduchost. Tanečník rozhoduje o tempu (i když to spíš hudba), směru a dynamice. Tanečnice se jeho vedení podřizuje. Krása tance spočívá v pohybové plynulosti, jistotě a přesnosti.

Valčík se tančí v pevném držení hodně těsně u sebe. Tančí se ve ¾ taktu, tempem 56 – 62 t/min. je poměrně rychlý se střídáním dopředné energie u obou partnerů. Nášlap prvního kroku vpřed je přes patu, ostatní kroky jsou na špičkách za stálého otáčení vpravo nebo vlevo v pouhých šesti krocích. Jeho zdánlivá jednoduchost z něj dělá tanec mistrů. Neumíte-li valčík, neumíte tančit.

Minule jsem se v závěru věnoval zamyšlení nad maturitním plesem. Abych si udělal skutečný obrázek, navštívil jsem 21. listopadu loňského roku maturitní ples Gymnázia Písek.

Krásné plesové róby maturantek a obleky maturantů, úvodní společná choreografie, stužkování a veškerý doprovodný program zaslouží uznání. I kapela v hlavním tanečním sále hrála k tanci a tančilo se. Prostě ples se mi velmi zamlouval. Když jsem o svých dojmech po čase mluvil s jedním ze zaměstnanců kulturního domu, tak se mne dotyčný zeptal, jestli jsem zůstal až do závěru. Řekl jsem, že jsem odešel okolo 23. hodiny. Překvapilo mne, když jsem slyšel, jak vypadaly prostory po skončení plesu. Pozvracené toalety, prokopnuté dveře, střepy z rozbitých sklenek a značný nepořádek. Z prohlášení, že to po této stránce byl nejhorší ples dosavadní sezóny, jsem byl hodně smutný.

Zeptal jsem se sám sebe: *„Kde je chyba?"* Vzpomněl jsem si na článek z Lidových novin z loňského listopadu s názvem Jediná česká svátost: Chlast. Cituji: *„Faktem je, že Česko má s alkoholem problém, ačkoli si to stále nechce přiznat. Máme největší spotřebu alkoholu na hlavu ze všech zemí světa. Máme extrémní dostupnost alkoholu, což se projevuje také tím, že jsme na prvním místě v konzumaci alkoholu mezi dětmi a mladistvými. Víme, že naše děti pijí brzy a často. Máme nejvyšší spotřebu legálního alkoholu na světě. Pokud by se povedlo chlastání zejména u dětí a dorostenců snížit, bylo by to důležitější, než jakákoli dostavěná dálnice."*

ZDENĚK BENEŠ

Kameny zmizelých v Písku

„V Písku někdo zmizel?" zeptala se mě moje sedmiletá dcera. Možná se ptáte podobně. Ano, v Písku, stejně jako po celé Evropě ve 40. letech minulého století, mizeli lidé židovského původu, kteří zde žili po staletí...

Nelze říct, že na zločiny nacismu a jejich oběti se zapomíná. Ale většinou se vzpomínky na ně vměstnají do vitrín muzeí nebo se zploští na dlouhé seznamy jmen vyrytých do žulových pomníků.

Německý umělec Gunter Demnig v roce 1992 přišel s jiným konceptem uctívání památek obětí holocaustu. Podobně jako kdysi německý kancléř Willy Brandt (před varšavským ghettem) doslova klekl na kolena a do dlažby před radnicí v Kolíně nad Rýnem vsadil první Stolperstein (kámen se jménem zmizelého obyvatele města). Dlažební kostky s mosazným povrchem, do kterého je vryto jméno konkrétní oběti nacismu, se začaly objevovat po celé Evropě. Od roku 2008 je najdete i na chodnících v České republice. Projekt Kameny zmizelých, který se začíná rozjíždět i v Písku, naplňuje současnou představu o živé minulosti. S minulostí se potkáváme v každodenním životě, „klopýtáme" o ni (z německého výrazu stolpern).

Události druhé světové války v regionálním kontextu objevují studenti Střední zemědělské školy v Písku, kteří s pomocí hned několika institucí (Prácheňského muzea v Písku, Státního okresního archivu Písek, Městské knihovny Písek a Ústavu pro studium totalitních režimů) hledají zmizelé oběti nacistického režimu. Při práci v archivu studenti ve spolupráci s odborníky navrhli několik rodin a osob, před jejichž domy by případně kameny mohly být umístěny. O tom, jaké bádání mají studenti za sebou, a o tom, co je ještě čeká, by studenti chtěli promluvit při **představení celého projektu veřejnosti, které se koná ve středu 23. ledna v Městské knihovně Písek od 17:30.** Následovat bude tematická přednáška historika volyňského muzea Karla Skalického o dějinách židovského obyvatelstva Prácheňského kraje.

Kameny zmizelých usilují o to, aby minulost nezmizela, aby se naopak více propisovala do přítomnosti. Cílem projektu je, aby se nejen naše děti a studenti, ale všichni obyvatelé i návštěvníci města ptali, jaká byla naše minulost. Projekt se chce zapojit i do aktuálního dění v písecké společnosti, například tím, že studenti vyhlásí veřejnou sbírku na dílčí kameny a jejich umělecké ztvárnění.

ŠTĚPÁNKA ČINÁTLOVÁ

Muzejní koktejl 2019

Muzeum bývá tradičně v zimě uzavřené, ale návštěvníci přednášek vědí, že zkrátka ani v tento čas nepřijdou. Nejinak je tomu i v tomto roce. Od prvního března pak pro návštěvníky chystáme opět sezónu plnou a pestrou – odstartujeme módou, a to nejenom tou z Jitexu, přes léto se v muzejní Galerii zabydlí podstatná část pláten z modrého období Václava Špály, která zachycují řeku Otavu severně od Písku. Do koktejlu roku 2019 ale přimícháme i řadu výstav dalších, ať muzejně-historických či výtvarných.

Již na **10. leden** připadá první přednáška letošního roku. Od 16 hodin ji pronese **docent Pavel Vařeka**, vedoucí Katedry archeologie Filosofické fakulty Západočeské univerzity. Toto pracoviště od roku 2016 zkoumá **tzv. cikánský tábor v Letech** v rámci evropského projektu studujícího pracovní a koncentrační tábory II. světové války. Archeolog představí dílčí výsledky, které určily například přesnou polohu tábora či zajistily na místě řadu stavebních detailů či artefaktů souvisejících s vězni tábora po jeho záměrném spálení. Archeologické prameny totiž významně doplňují mozaiku poskládanou z pramenů historických, ale i z výpovědí pamětníků, jež vypráví o nepříliš šťastném úseku našich dějin.

Cestovatelský cyklus v lednu zastu**puje Miloslav Martan ze Strakonic. 17. ledna** vezme publikum **Z Číny do Tibetu**. Pestrou cestu začne v Pekingu, neopomene největší čínské památky jako například Terakotovou armádu, zastaví se v moderní Šanghaji či v chovné stanici pandy velké, aby pouť zakončil ve Lhase a nejposvátnějším chrámě Tibetu Džókhangu. V únoru pak bude pokračovat přes Nepál do Indie (14. 2.). A konečně **31. ledna** přivítáme **pana vězněného Aloise Němce,** aby promítl soubor **zimních obrázků Písku**. Právě při tomto setkání poprvé vynikne nová promítací technika značky Panasonic, kterou během ledna v přednáškovém sále nainstalujeme. Promítání fotografií a snímků tím dosáhne úplně jiné kvality než dosud, součástí bude i větší promítací plátno.

Jedno literární odpoledne otevře Památník u Heyduků **v neděli 27. ledna od 16 hodin**. **Luboš Procházka z Nových Hradů** připravil vzpomínkový pořad k **dvojímu výročí ředitele píseckého kůru Františka Gregory** (*9. 1. 1819 Netolice – †27. 1. 1887 Písek). Umožní nám tak nahlédnout do každodennosti obrozeneckého kvasu 19. století na českém jihu tak, jak se odrazil v osudech zdejšího regenschoriho.

Již několikrát jsme avizovali, že jaro v muzeu bude patřit Jitexu. Přesnější by bylo spíš říct textilu či obecně módě. Společnou vernisáží 1. března začnou hned tři výstavy – největší z nich **Jitex 70** představí fenomén, který město ovlivňuje již sedm desítek let. Návštěvník se dozví, jak se v Písku z rostlinky bavlny vyrobilo tričko, projde totiž výrobou od přádelny, přes barevnu a pletárnu až po pracoviště šiček. Nahlédne i do pobočných závodů či do prodejny PPP, bude si moci prolistovat zdigitalizovaný podnikový časopis Tvořič. Ukázka oblečení, které se podařilo shromáždit i díky vám Písečákům, vyvolá jistě nejednu vzpomínku. Výstavní projekt doplní komentované prohlídky, edukační programy pro děti, tematické prohlídky městem i závodem. Samostatná výstava pak navíc představí **Píseckou módu před Jitexem** tak, jak ji uchovaly naše muzejní sbírky, a módu na druhé straně železné opony bude reprezentovat deggendorfská značka **Lucie Linden**. Navíc v dubnu díky vstřícnosti Oddělení uměleckých sbírek Pražského hradu nabídneme i nejluxusnější textílie středověku. V Rytířském sále se totiž představí část **pohřebních ceremoniálních rouch dochovaných v hrobech českých králů** Ladislava Pohrobka a Jiřího z Poděbrad.

Celoroční plán však obsahuje akcí mnohem více. Na léto je výstavou číslo jedna expozice **Václav Špála – Na Otavě,** která v období od června do srpna představí vrchol české meziválečné krajinomalby. Otavská zákoutí malovaná přímo v plenéru v letech 1929/1930 nebyla dosud nikdy představena v takovémto rozsahu a navíc poblíž místa svého vzniku. Podle soupisu díla jich autor vytvořil čtyřicet dva, muzejní Galerii zkrášlí téměř polovina z nich. Podobná výstava vyžaduje spolupráci řady institucí, takže k vidění budou díla z majetku například Národní galerie v Praze, Galerie Středočeského kraje, Galerie výtvarného umění v Chebu, některé zápůjčky poskytne Aukční síň Kodl, Akademie věd ČR a soukromí sběratelé. Výstavu veřejnosti přiblíží komentované prohlídky nebo audio průvodce, v plánu jsou i turistické výlety po stopách malíře směrem k Caisce. Srovnání s dobovými pohledy pak nabídne výstava **Mlýny na Otavě**, v níž etnograf Mgr. Jan Kouba zmapuje mlynářství od Písku po Smetiprach.

Velké jarní a letní výstavy nebudou jediné, které na letošní rok chystáme. Připomenutí zániku kláštera dominikánů roku 1419 chystá historik Mgr. Jan Adámek, archeologové našeho muzea zase připravují výstavu o trojím dobytí města v letech 1619-20 a počátcích třicetileté války, historik Mgr. Zdeněk Duda se na podzim zaměří na stoletou historii skautingu a trampingu v Písku. Z výtvarníků se letos v muzeu představí například **Miroslav Petřík, Jejicha, Pavel Piekar, Ivo Křen či Pavel Besta.**

KLÁRA KOUBOVÁ
Prácheňské muzeum v Písku

Foto na celé straně: Cestovatel Miloslav Martan přiváží nádherné snímky z Číny a Tibetu, o cestě promluví 17. ledna v přednáškovém sále

Lyžařský svah se po dlouhé době otevírá pro veřejnost

Ve středu 9. ledna byl v Písku po několikaleté odstávce provozu znovu otevřen lyžařský svah. Areál pod novým názvem Skiaréna Písek byl nad ulicí U Vodárny vybudován v roce 1976, v posledních letech jej však využíval jen písecký lyžařský klub.

Součástí dodávky odbavovacího systému byly i čipové karty. Grafický návrh zpracoval Michal Jánský. Jak se vám líbí?

V loňském roce prošel svah po dokončení výstavby nové vodárny na Hradišti zásadní rekonstrukcí podle projektu firmy SNOWPLAN s.r.o. Realizovala ji firma Metrostav a.s. za vysoutěženou cenu 14,4 mil. Lyžařský svah byl rozšířen, vybaven novým vlekem pomou a také pojízdným kobercem pro nejmenší lyžaře. Sjezdovka je osvětlená a vybavená zasněžovacím zařízením, které čerpá vodu z řeky. K dispozici je i odbavovací zařízení a veškeré bezpečnostní prvky.

Příznivci lyžování najdou aktuální informace ke svahu na facebookových stránkách ***https://www.facebook.com/skiarenapisek/***, informace o lyžařském oddílu pak na stránkách ***www.skiklub.cz.***

Na provozovatele svahu vypsalo město výběrové řízení, které vyhrála společnost SKI KORY s.r.o. Od 1. ledna 2019 hradí městu nájemné 25 tisíc ročně a současně nese náklady na zasněžování. Provozní doba se předpokládá úterý až pátek od 14 do 21 hod, sobota a neděle od 9 do 16 hod, přičemž v sobotu je v plánu i večerní lyžování od 18 do 21 hod.

Lyžovat lze buď na časové nebo bodové jízdenky. Celodenní jízdenka vyjde na 380 Kč, 4 hod na 280 Kč, 3 hod na 240 Kč, 2 hod na 200, 1 hod na 140 Kč. 5 jízd vychází na 80 Kč, 10 jízd na 130 Kč, 20 jízd na 240 Kč, 30 jízd na 350 Kč. Senioři nad 65 let mají slevu. Děti do čtyř let v doprovodu dospělého lyžují zdarma.

Místostarostka města Petra Trambová upřesnila, jak bude Skiaréna fungovat: *„Lyžařský svah má i nadále k dispozici umělý povrch (kartáče), které se pokládají vždy koncem léta. Lyžuje se na nich na podzim a pak slouží jako podklad pod sněhem. Na jaře se musí sbalit, přes léto se na nich lyžovat nedá kvůli rychlému vysychání a znehodnocování povrchu, ale také prorůstání travou. Lyžování na svahu v Písku může tedy probíhat od konce srpna do cca konce března. Postupně by mělo také docházet k výměně kartáčů, ty současné jsou ještě z doby založení svahu v roce 1976.*

Zázemí se nachází v budově, kde je k dispozici klubovna / převlékárna a toalety. Je možný i prodej drobného občerstvení. V budoucnu tu bude ještě servis a půjčovna kompletního lyžařského vybavení.

Rekonstrukce je momentálně dokončena. Nicméně by bylo vhodné vybudovat dole v ulici U Vodárny parkovací místa a zpřístupnit areál schodištěm z této ulice. Tato investice zatím v rozpočtu není, uvidíme, jak bude fungovat provoz letos.“

MAGDALENA MYSLIVCOVÁ

INZERCE

TIPY Píseckého světa z kalendáře akcí

Co zajímavého se děje 10. – 27. ledna na Písecku

Písecko je dějištěm mnoha kulturních, společenských, sportovních i politických akcí různého typu, pro rozličné publikum – celý přehled by se sem nevešel, ale přinášíme vám TIPY, které vybírá redakce Píseckého světa. Pokud chcete některou svou akci v tomto prostoru zviditelnit, obraťte se na nás, pokud možno s předstihem, e-mailem: redakce@piseckysvet.cz.

Pátek 11. ledna

12.00 DPČ — **ČERNÝ DESKY JSOU DOBRÝ** – hudba 60. – 90. let k tanci i poslechu, *vstup 60 Kč, KK zdarma*

20.00 Hotel Bílá růže — **14. ples Diacelu Písek** – charitativní ples pořádá Diacel, Sdružení rodičů dětí s diabetem a celiakií, z.s., hraje kapela JOHNY BAND, *vstup 150,-Kč*

Sobota 12. ledna

18.00 Kino Portyč — **Robin Hood** – Robin (Taron Egerton – Kingsman), válkou zocelený bojovník, se vrací z křižáckých výprav, aby povstal proti zkorumpované anglické vládě v moderní vzrušující akční podívané plné zběsilých bojů i nadčasové romantiky. *Vstup 150,-Kč*

20.30 Kino Portyč — **Cena za štěstí** – Kdo platí za naše chyby? Lidské štěstí může mít mnoho podob. Film režisérky Olgy Dabrowské ukazuje příběhy lidí, kteří cestu ke svému štěstí někde ztratili a pokoušejí se jí znovu najít. Propletenec rodičů, které můžete potkat každý den, jejich dětí a partnerů. *Vstup 120,-Kč*

Neděle 13. ledna

18.00 konc.síň Trojice — **III. Tříkrálový večer hudby, poezie a obrazů** – vystoupí trojice umělců Petr Hejna, Břetislav Bakala a Milan Princ *Vstupné v předpr. 90 Kč, na místě 110 Kč*

Pondělí 14. ledna

15.00 DFŠ — **Novoroční zpívání s Rosťou Homolou** Přijďte si do klubovny Divadla Fráni Šrámka zazpívat. Na novoroční zpívání s vámi se těší Rosťa Homola. *Zdarma*

17.00 Kozlovna — **NĚMECKÁ KONVERZACE** *zdarma*

Úterý 15. ledna

10.00 Senior Point — **Paragrafy kolem nás** – na pravidelných besedách Mgr. Jaroslava Hávy, dlouholetého soudce Okresního soudu v Písku, o problematice práva v našem životě, máte možnost si domluvit individuální pohovory. *Vstup zdarma*

16.30 MK - klubovna — **JAKÉ JE BÝT PĚSTOUNKOU?** – beseda o pěstounství s pěstounkou Magdalenou Šochmanovou a s vedoucí Programu podpory pěstounských rodin Vladimírou Zborníkovou – Arkáda Písek

Středa 16. ledna

16.00 DPČ Písek — **Neformální setkání pořadatelů kulturních akcí,** *vstup zdarma*

Čtvrtek 17. ledna

17.00 KD Písek — **Seniorský večer ~ Milevská Pětka** K poslechu a tanci zahraje kapela Milevská Pětka z Milevska. Vstupné 100 Kč, pro seniory 80 Kč

Pátek 18. ledna

20.30 DPČ — **Michal Prokop a Framus Five** Pro mnohé nepřekonatelný zpěvák, který svou plodnou hudební kariéru, spojenou s kapelou Framus Five a hudebními žánry blues, rock a soul, zahájil v 60. letech. *Vstupné v předprodeji 450,-, na místě 500,-*

Neděle 20. ledna

15.00 Bakaláře 43/6 — **Loutkové divadlo NITKA**: Povídání o pejskovi a kočičce – **viz str. 5**

Středa 23. ledna

10.00 DPČ — **Fenomén The Beatles** – Věra Mikulíková zve na povídání o fenoménu našeho mládí – skupině The Beatles. Hlavní nebude povídání, ale především hudba, od prvních nahrávek, přes Beatlemanii, až k jejich neslavnějším albům. *Vstup zdarma.*

17:30 MK Písek — **Kameny zmizelých v Písku** – představení nového studentského projektu a přednáška historika volyňského muzea Karla Skalického o dějinách židovského obyvatelstva Prácheňského kraje – **viz str. 8**

Čtvrtek 24. ledna

10.00 Kino Portyč — **Po čem muži touží** – Charismatický cynik Karel Král (Jiří Langmajer), sarkastický sympaťák, na něhož ženy letí, je šéfredaktorem časopisu Playboy. Jednoho dne jeho nezávazný způsob života utrží několik ran... *Představení pro seniory, vstup 60,- Kč*

17.00 MK – klubovna — **Čtenář. klub: Reportáž, psaná na oprátce** – Kniha hrdiny komunistického režimu bývala základem povinné četby a stále představuje nejpřekládanější českou knihu. Jak s odkazem komunistického odbojáře zacházet dnes? Odpověď nabídne historik Kamil Činátl.

Neděle 27. ledna

17.00 Konc. síň Trojice — **Koncert Fautores Flautae** – Tradiční koncert píseckého flétnového souboru ve složení Petra a Václav Holubovi, Rudolf Přib a Martin Hlídek. Jako host vystoupí smíšený pěvecký sbor Sborissimo. Předpr. 100 Kč, na místě 120 Kč

Restaurace v Kulturním domě v Písku s novým nájemcem rozšiřuje služby

Restauraci v Kulturním domě v Písku převzal 1. ledna nový provozovatel – **společnost Benla s. r.o.** Předchozímu nájemci v závěru roku 2018 končila nájemní smlouva a ve výběrovém řízení na další pronájem, které Centrum kultury vypsalo, byla úspěšnější právě tato společnost. Nový provozovatel v těchto dnech restauraci připravuje, a proto je zatím přes poledne zavřeno. Polední menu bude restaurace v kulturním domě opět nabízet pravděpodobně od 21. ledna. Do té doby je restaurace v plném v provozu, tedy i s nabídkou jídel, pouze při konání kulturních akcí.

Rozhodující ve výběrovém řízení byla nabídnutá cena za pronájem restaurace, ale také šíře poskytovaných služeb. *„Firma Benla slíbila zajišťovat polední menu z čerstvých a sezónních surovin, nabídku různých zahraničních kuchyní, ochutnávky vín a lihovin,“* uvedl **ředitel Centra kultury města Písek Josef Kašpar.** Dále nový provozovatel restaurace plánuje rozšířit své služby o nabídku vratných kelímků během koncertů, speciálních druhů kávy, přípravu tabulí při konferencích a další služby pro návštěvníky restaurace i organizátory kulturních akcí.

STROM SETKÁVÁNÍ

Úterý 15. 1. od 17:30: **Rodinné konstelace**

Čtvrtek 17. 1. od 19:00: **Mužský kruh**

Pondělí 21. 1. od 8:00: **Osho meditace – NADABRAHMA**

Středa 30. 1. od 8:00: **Osho meditace – Mandala**

STÁLÝ PROGRAM

- **Meditace, cvičení, konzultace** – Dita Macháčková, ***dita.machackova@volny.cz***
- **Hatha jóga** – Jana Kozová, ***www.jogapisek.cz***
- **Fyzioterapie, masáže** – Michaela Martínková, ***ww.fyzio-terapeutka.com***
- **Poradna ájurvédy, ájurjóga** – Radoslav Nahálka, ***www.ajurmed.cz***
- **Slunce ve skle** – Marmelády, čatní a sirupy Katky Čápové, ***kacabacapova@seznam.cz***
- **Výuka hry na kytaru a ukulele** – Jirka Macháček, ***info@strom-setkavani.cz***

CZECH EXPEDITION 2018 MANASLU (8156 M)

- **LezeTop, 30. ledna od 19:30**

Manaslu (8156 m) – Hora duchovna láká. Po třech letech se na její svahy vrátil i jeden ze současných nejzkušenějších českých himalájských kopcolezců Honza „Tráva“ Trávníček a jeho přítelkyně Miri Jirková. Romantika v nejmenším možném týmu :-) Po předchozím neúspěšném pokusu, kdy se podíleli na záchranné akci francouzského horolezce z výšky 7400 m, se znovu pokoušeli o rozhled z vrcholu této nádherné osmitisícovky.

- Jaké byly letos podmínky na místech, která dobře znali? Jak se vyrovnali se zdravotními problémy? Jak nelehké bylo zastavit výstup nedaleko vrcholu? Proč se znovu ocitli u další záchranné akce?
- Krásné fotografie z Trávových dobrodružství najdete na jeho webu: ***https://www.honzatravnicek.cz/galerie/***

Vstupné 100,- / studenti a členové klubu 80,-

Husův sbor: Bohoslužba nemocných

Od roku 2017 sloužíme pravidelně bohoslužbu věnovanou nemocným. Od té doby prošly seznamem nemocných stovky jmen, a tak se konkrétní příběhy lidí, vzdálených i tisíce kilometrů od nás, staly tak trochu i našimi příběhy.

V nemoci jsme zbaveni toho, na čem si nezdravě zakládáme. Nejde o to, zda jsme husité, katolíci, evangelíci, lidé hledající, nebo vyznáváme jiné náboženství. Všichni toužíme po jediném: po uzdravení a přijetí ran, které jsme si způsobili sami, nebo nám je zasadil život. Skrze nemoc k nám proudí nejen strach a úzkost, ale také naděje a světlo Boží lásky.

Křestní jméno a text konkrétní prosby nám můžete přinést osobně nebo zaslat e-mailem: ***primluvy@bohosluzbanemocnych.cz,*** nebo přes formulář na ***www.bohosluzbanemocnych.cz.*** Po dobu tří týdnů tato jména čteme při bohoslužbách nemocných, vždy ve čtvrtek od 17 h.

Fandíme pěstounství!

Výstava „Jsem pěstoun“

7. 1. – 31. 1. 2019,
MĚSTSKÁ KNIHOVNA PÍSEK

Úterý 15. 1. v 16:30

Městská knihovna Písek

Jaké to je být pěstounkou?

Beseda pro veřejnost s pěstounkou Bc. Magdalenou Šochmanovou a sociální pracovnicí Mgr. Vlaďkou Zborníkovou, hlídání dětí v době besedy zajištěno (hlídání je nutné objednat do 11. ledna.)

Úterý 22. 1. v 15h.

Arkáda, Husovo nám. 2/24, Písek

Klub pěstounů

Uzavřené setkání pěstounů a klíčových pracovníků PPPR. Téma není předem dáno, vznikne až na místě z aktuálních potřeb pěstounů. Diskusní klub.

Úterý 29. 1. od 8 do 17h.,

Arkáda, Husovo nám. 2/24, Písek

Den otevřených dveří

Přijďte se pracovníků Programu podpory pěstounských rodin sociálně psychologického centra Arkáda zeptat na to, co jste dosud nevěděli o pěstounství.

7. - 31. 1. 2019

MÚ v Písku, Budovcova ul. 207, odbor sociálních věcí, 2. p.

Výstava Jsem pěstoun

Fotografie z výstavy můžete také vidět v chodbě Městského úřadu v Písku.

Program podpory pěstounských rodin, Arkáda – sociálně psychologické centrum, z.ú. Město Písek, Nadace J&T, Ministerstvo práce a sociálních věcí – projekt Systémový rozvoj a podpora nástrojů sociálně–právní ochrany dětí, Mgr. Helena Kavanová

Přijďte se do Sladovny každé pondělí hýbat a také se něco nového naučit!

Sladovna otevře nový semestr kurzů nonverbálního divadla a cvičení qi–gong pro dospělé i pro děti. Začínáme 4. února, neváhejte a přijďte!

Písecká Sladovna naváže i v roce 2019 na výuku nonverbálního divadla, současné pantomimy a nově také cvičení qi-gong. Začínáme 4. února, kdy se můžete přijít podívat na ukázkové hodiny zdarma.

Dílny nonverbálního divadla a současné pantomimy

Na dílnách, které vede zkušený profesionální mim a pedagog MgA. Tomáš Kasprzyk, jenž absolvoval studium na Katedře nonverbálního divadla na Akademii múzických umění v Praze a pantomimě se věnuje 25 let, se naučíte poznat svoje tělo, jak s ním pracovat na jevišti, ale i v běžném životě a také naleznete jeho limity a posunete je o kousek dál.

Objevíte svoji gestiku a mimiku a naučíte se je používat účelově v divadle a vědoměji v životě. Naleznete odvahu svobodně se hýbat v prostoru, improvizovat a hledat sami sebe ve svém nitru. Všechny tyto dovednosti a mnoho dalších získáte tréninkem, vedenými hereckými rozcvičkami a hereckými cvičeními zaměřenými jak na jednotlivce, tak na vnímání skupiny a vnímání ve skupině. Na dílnách si kromě hloubky ze sebepoznávání užijete i spoustu zábavy, která plyne z pohybu a pozitivně naladěných lidí, kteří mají rádi divadlo a pohyb.

Hodiny zdravého pohybu: QI-GONG (ČCHI-KUNG)

Všichni jste už slyšeli o tai–chi a kdo ne, zná určitě jógu. Ale co je to ten čchi–kung? Dalo by se říct, že je to prostřední bratr mezi pradávnou jógou a relativně mladým tai–chi. Jednoduše řečeno, je to systém cvičení pro každého. Tam, kde se vám zdá jóga příliš krkolomná a tai–chi moc složité nebo zdlouhavé, přináší čchi–kung jednoduchost a dostupnost se skvělými výsledky.

Kombinace hodiny čchi-kungu a divadelní dílny vám zaručí komplexní péči a rozvoj těla, mysli i ducha. Těšíme se na vás.

OTEVÍRANÉ KURZY A JEJICH CENY

Vyhlášeny jsou tři typy kurzů, které se budou konat vždy v pondělí ve Sladovně. Semestr obsahuje celkem 18 lekcí.

- 16:30–18:00 – Nonverbální divadlo a současná pantomima pro děti a mládež; cena: 800,-/semestr.
- 18:00–19:00 – Qi gong (čchikung) pro všechny; cena: 1.700,-/semestr (děti: 800,-).
- 19:00–21:00 – Nonverbální divadlo a současná pantomima pro dospělé: cena 1.700,-/semestr.

V případě, že se zájemci z řad dospělých budou chtít přihlásit na oba kurzy, zaplatí zvýhodněnou cenu: 2.500,-/semestr.

Kontakty pro přihlášení:
Email: *petra.mojzisova@sladovna.cz*
Tel.: **775 101 885**, *www.sladovna.cz.*

PETR BRŮHA, Sladovna Písek

INZERCE

Více než 250 let byl Písek vojenským městem. Tato historie skončila 30. června 2005, kdy na Velkém náměstí naposledy defilovala bojová zástava. Velká část areálu bývalých Žižkových kasáren, která pro 11. pěší pluk vystavěl pražský ... /TAJENKA/ ... v letech 1901 – 1902 v dnešní Svatoplukově ulici, stále čeká na své využití - *viz pozvánka na str. 5.*

Vyluštěnou tajenku můžete **NEJPOZDĚJI VE ČTVRTEK 17. LEDNA 2019 VE 12 HODIN** zasílat e-mailem: *redakce@piseckysvet.cz* nebo vhodit do schránky: Budějovická 102/5, Písek (u vjezdu do vnitrobloku Budovcova). Nezapomeňte připojit své jméno a telefon!

Tajenka z č. 24: *PŘEDENÍ LNU NA KOLOVRATECH*. Obdrželi jsme 55 správných odpovědí. Novou knihu autorky Kateřiny Etrychové Můj báječný život vyhráli Anna Frintová a Vilém Schmidt. V dnešním čísle soutěžíme o dva kalendáře z edice PÍSEK – ZMIZELÉ MĚSTO.

POMŮCKA: ANAT, ECO, FAW, KEUI, MUCU, OKAK, SVLAK, UDU, ZRE
VYŘAZENÝ PAPÍR
ÚZKÉ PŘÍČNÉ PRKNO STAVEBNÍHO BEDNĚNÍ
ZN. KŘEMÍKU
Tajenka - začátek
ČESKÝ KNIHTIS-KAŘ
ŽENSKÉ JMÉNO (4.3.)
ORATOŘ
ZN. HELIA
MEZINÁ-RODNÍ KAMIONOVÁ DOPRAVA (ZKRATKA)
ELEKTR. PŘENOS OBRAZU A ZVUKU
MUŽSKÉ JMÉNO (24.2.)
ITAL. PROZAIK
POLNÍ ROSTLINA

HLAS HADA
OZNAČENÍ ZPRÁVY NA MOBILU
NÁRODNÍ PARK
JEDNOTKA EL. ODPORU
POJIVO
KORÝŠ

KOMORNÍ SOUBOR
ODPOČI-NEK
ZDE

ZN. HLINÍKU
MALÍŘSKÉ NÁČINÍ
ČÍNSKÁ AUTOMOBIL. ZNAČKA
AMER. FYZIK
VZDÁNÍ SE VLASTNIC-KÉHO PRÁVA

CITO-SLOVCE HRYZNUTÍ
CIZÍ MĚNA
PŘED-LOŽKA
ANGLICKY KLÍČ
ZN. RADONU
VZDECH
NAHÝ LIDSKÝ MODEL

LÁTKA
KOLOS
ZN. FERMIA
HMOT-NOST
ZN. TERBIA

MPZ ZAIRU
JEDNOTKA VÝKONU
DOBROČIN. ORGANI-ZACE
Tajenka - 2. díl

CHEM. ZN. ZINKU
NĚM. ČLEN URČITÝ
ČLOVĚK S NADPRŮM. INTELIGENCÍ
ZKR. JEDNOTKY ČASU
HLASITĚ UPÍJETI
CITO-SLOVCE BZUČENÍ
USRKNOUT
ZNAČKA KILOTUNY
ZN. MĚDI

ANGL. HADRA
STROJ, KT. VYUŽÍVÁ VELKÝ TLAK
ZN. MILIAMPERU
ARAB. HUD. NÁSTROJ
PATŘÍCÍ DRAVÉMU PTÁKU
INIC. HERCE CUPÁKA
PEVNĚ
ČESKÝ DIRIGENT
SPZ OPAVY

OTOK
INVALIDITA
ZK. KREVNÍHO TLAKU
BOLTEC
HLUBINA V TEKOUCÍ VODĚ

EGYPT. BOHYNĚ VÁLKY
CESTOVNÍ KANCELÁŘ
INIC. HERCE RODENA
SŮL KYS. OCTOVÉ
HŘBET CHODIDLA
PŘITAŽLIVÁ PODÍVANÁ
PRIMÁT
ZKRATKA NUKLEOVÉ KYSELINY

ŘÍMSKÝCH 201
ČERNOBÍLÝ SAVEC
KEŘ S KRÁS-NÝMI KVĚTY
AUTOR
POMOCNÍK HERKULA

ČÍNSKÝ OSTROV
UCTÍVATI
SLOVEN-SKY TŘÍSKY
ANGL. ANNA
CHUCHVA-LEC
SOK
ŽENSKÉ JMÉNO

ZAVAŘE-NINA S KUSY OVOCE
STLOUCI
RVAČKA
NÁŠ KLAVÍ-RISTA
JUSTICE
PLOŠNÉ MÍRY
DOKTOR SOCIÁLNĚ POLIT. VĚD

ZKR. DECIME-TRU
JMÉNO HEREČ. JANŽUROVÉ
NĚM. DEM. REPUBLIKA
Tajenka - 3. díl
ŘÍMSKY 4
SOMÁL-SKÁ STUDNA

KOŘEN ČÍN. ROSTLINY
KANADSKÉ SOU-OSTROVÍ
INIC. KOPERNÍKA
DEZINF. PROSTŘE-DEK
ZN. JEDN. KMITOČTU

ANGLICKY ČERNÝ BEZ
ZÁLIV NA OSTROVĚ HONŠŮ
ČÁST DÝCHA-CÍCH CEST

NĚMECKÉ MINCE
NA BLÍŽE NEUR-ČENÉM MÍSTĚ
ZESPODU

Godi Keller:
Škola zrcadlí naši společnost

Pedagog a spisovatel Godi Keller má za sebou třicetiletou zkušenost učitele na waldorfské škole a docenta na universitě Rudolfa Steinera v Oslo. V současnosti vede pedagogické kurzy v Norsku, Slovinsku, Lotyšsku, Maďarsku, Švédsku, Česku a na Islandu a působí v norském státním rozhlase. Byl u zrodu evropské asociace rodičů waldorfských škol. Zabývá především výchovou v době dospívání, těžce vzdělavatelnými dětmi, otázkou autority a rolí rodičů ve škole. Vedle toho všeho je ovšem také spisovatelem a skvělým vypravěčem, což ocenili mimo jiné početní návštěvníci jeho nedávné přednášky v písecké Sladovně.

Jak se vám líbí v Písku?
Mám Písek moc rád. Tentokrát bydlím v centru a ranní procházky městem jsou tak osvěžující, moc se mi tu líbí. Vyrostl jsem v malém, původně středověkém městě ve Švýcarsku, které je Písku hodně podobné. V Písku jsem myslím po čtvrté, ale do Čech jezdím pravidelně. Pracuji jako mentor pro brněnskou a pardubickou waldorfskou školu, a tak sem jezdím minimálně dvakrát ročně.

Mentoringu se věnujete jen na waldorfských školách?
Ano, protože v jiných typech škol je tento způsob práce složitý. Ve waldorfských školách se kromě toho věnuji práci s učiteli, rodiči a často i učím. *(Pozn.: Hlavním oborem G. Kellera je biologie.)* V zahraničí velmi často pracuji i ve státních školách, a někdy také v dalších typech škol, například v katolických. Na státních školách pracuji s učiteli i s rodiči, systém je ale rozdílný, proto se na těchto školách mentoringu nevěnuji. Ve Slovinsku pracuji pro organizaci zvanou Syndikát učitelů, která sdružuje učitele státních škol. Nemám problém pracovat pro jakoukoli školu. V Čechách spolupracuji také s Asociací lesních mateřských školek.

Jsou podle vás nějaké rozdíly mezi dětmi, které navštěvovaly waldorfskou a klasickou školu?
To je těžká, a možná také nebezpečná otázka. Waldorfští rodiče jsou často jiní – většina lidí se moc nezamýšlí nad školou, do níž své dítě pošle. Takže už rozhodnutí poslat dítě do jiné školy dělá tu situaci odlišnou. Často vidím, že waldorfské děti bývají zvídavější, kritické, více se ptají a také jsou často více zaujaté pro věc. Například u nás v Norsku je snaha o lepší životní prostředí a ochranu přírody vedená právě waldorfskými školami. Je znatelný jejich citlivý přístup ke skutečnosti, jejich spojení se světem je velmi emociální. Ale je dost nebezpečné tvrdit, že je to tak a tak, protože i v jiných školách je spousta skvělých lidí!

Někdy se setkáváme s názory, že waldorfská škola nepřipraví děti dobře na střední školu..
To objektivně není pravda. Velmi dobře víme, nejen z mezinárodních výzkumů, že máme mezi absolventy stejně, a možná více vysokoškolsky vzdělaných studentů než v ostatních typech škol. Možná znáte nějaké jednotlivé příklady, ale když se podíváme na statistiky, je zcela zřejmé, že jsou děti z těchto škol dobře připraveny na další studium. Procentuálně často jde z waldorfských škol na vysoké školy více studentů, ale nedá se jednoznačně říci, že je to jenom díky škole – mnoho rodičů, kteří mají své děti na waldorfských školách, má akademické vzdělání, takže je obtížné tvrdit, že je to jen díky škole.

Často zmiňujete svoji práci s dětmi, které jsou „jiné“, takzvaně „vyřazeny ze systému“. Jaká je vaše motivace právě pro tuto práci?
Asi jsem ani já sám nebyl úplně „normální“ dítě. Měl jsem špatné dětství, takže mě pohled na dítě, které trpí, zneklidňuje, rozčiluje, rozesmutňuje... Je mnoho důvodů, které mohou za jejich problémy být, ale část z nich způsobuje systém vzdělávání – který z nich dělá nemocné, „problematické“. Často například stanovení diagnózy, které má dítěti pomoci, je pro něj ale zároveň stigmatem. Říká dítěti, že není takové, jaké by mělo být, že je někým jiným – a to je drsné. A to mě rozčiluje a trápí. Možná jsem si uvnitř sebe uchoval část dítěte, a proto snad mohu takovým dětem pomáhat...

Dokážete specifikovat, co je nejdůležitější pro úspěšný návrat dítěte zpět ze „šikmé plochy“?
Tady mluvíme o dvou věcech – první z nich je

vnitřní kvalita – každé z těchto dětí musí být přijato s respektem a s pocitem, že je v pořádku a patří do tohoto světa. Druhou věcí jsou standardy. V pedagogice se neustále snažíme lidské bytosti standardizovat. Ale lidské bytosti přece nemají být standardizovány! To je úplná hloupost, nesmysl. Rozdílnost je úžasná věc. Některé děti jsou pomalé, jiné rychlé, některé bystřejší, některé manuálně šikovnější – a škola by měla být pro všechny děti. Neměla by zavádět standardy, podle kterých by mohly studovat jen intelektově nadané děti. Jednou z potřebných věcí by měla být změna systému, druhá věc je, že bychom měli přistupovat ke každému dítěti s hlubokým respektem, a ne se neustále snažit změnit to či ono. To je svým způsobem druh násilí. Samozřejmě se můžeme snažit pomáhat dětem, které nečtou, naučit se číst, zlepšovat se v tom či onom, učit je slušnému chování, aby poznaly, co je přípustné, a co už ne. Je to ale hlavně o respektu, pokoře a také o skromnosti. Nevím přesně, kterým směrem dítě jde. Mým úkolem není dítě formovat, ale pomáhat mu, asistovat mu. Pomoci mu najít cestu.

Diskutovaným tématem je inkluze ve školství – jste pro stoprocentní inkluzi? Nebo je podle vás nějaká hranice, kdy některé hodně handicapované děti mohou lépe zažít úspěch v menší skupince stejně handicapovaných?
Podle mého by měly být vzdělávány všechny děti společně. Existují v tom rozdíly – například v Německu jsou děti segregovány velmi brzy, ale u nás ve Skandinávii nebo třeba ve Slovinsku jsou všechny děti vzdělávány společně. Každé dítě má právo být vzděláváno ve třídě s ostatními. Tohle je princip. Nicméně někdy je asi dobré mít pro děti s obtížemi další prostor, ne všem společná výuka vyhovuje. Princip společného vzdělávání je dobrý ale i pro takzvaně zdravé děti, protože se učí žít s rozdílnými lidmi, normálně pak mnohem více respektují lidi s jinými potřebami, učí se být tolerantnější. Je to také obraz společnosti – chceme společnost, ve které by všichni odlišní lidé žili zavření v institucích, nebo jsme schopni vytvořit společnost, která je různorodá, rozmanitá? Škola zrcadlí společnost.

Godi Keller: Škola zrcadlí společnost

Jak vyhodnotit, poznat, že je pro konkrétní dítě lepší normální škola, nebo mu bude vyhovovat práce v menší skupině s obdobně handicapovanými dětmi?
Jak už jsem říkal – záleží na dítěti. Některým opravdu více vyhovuje práce ve speciálních skupinách. Každá školní komunita v Norsku má svou pedagogicko–psychologickou poradnu, která v těchto problematických případech rozhoduje. Nelze jednoznačně říci, že třeba všechny dětí s nějakým mentálním handicapem budou dobře prospívat jenom ve skupině dětí se stejnými problémy. Každý případ je potřeba posuzovat individuálně. Mnohem hlubší je dnes problém „módních diagnóz“, které jsou hodně rozšířené. To je strašné. Jedním z příkladů je třeba autismus. Najednou je každé desáté dítě autistické. Děti se ale nezměnily, jen je dnes tato diagnóza v psychiatrii moderní. Co je autismus? Nebo ADHD? A mnoho dalších diagnóz, které zahrnují širokou škálu různě závažných projevů... Ale tím, že dítě dostane diagnózu, už je někde evidováno. Školy by měly být s rozdáváním diagnóz velmi opatrné a měly by si být vědomé, že za deset let bude vše vypadat úplně jinak. Zajímavým příkladem je praxe v USA a Kanadě. Pravděpodobnost, že bude dítě diagnostikováno jako ADHD, je o osmdesát procent vyšší, pokud je narozené v listopadu nebo v prosinci. Tyto děti nejsou vůbec nemocné – jen jsou téměř o rok mladší než jejich spolužáci! Navíc velmi často je dítě s diagnózou medikováno. Dnes je v Americe ADHD posuzováno ne podle vyšetření dítěte, ale podle toho, jak zareaguje na medikaci. Pokud ano, je diagnostikováno jako ADHD. Jedním z kritérií při posuzování ADHD je to, zda dítě vydrží sedět deset minut na židli. Tak si říkám, proč nevezmeme pryč židli? Bylo by po problému. Symbolizuje nám to, že chyba možná není v dítěti, ale v okolním prostředí.

Jaký je váš názor na časté reformy ve školství? V ČR dochází k reformám často v závislosti na změně ministrů...
V Norsku je životnost jedné školské reformy přibližně šest let. To znamená, že nemáme čas zjistit, zda věci fungují, nebo ne. V tomto ohledu má waldorfská pedagogika velkou výhodu,

neboť má stoletou zkušenost. Byl bych moc nerad, kdybychom dopadli jako v Americe. Jejich současná ministryně školství nemá o pedagogice ani tušení. Betsy deVos je podnikatelka, vlastní mnoho soukromých škol, ale není učitelka. Před uvedením do funkce byla v rozhovoru dotazována na strukturu amerických škol a nevěděla téměř nic. Senát chtěl její volbu zamítnout, protože bylo zřejmé, že je tato uchazečka pedagogický analfabet. To je katastrofa! Lidé, kteří dělají reformy a přitom nemají o problematice ani tušení, to je hluboká tragédie. Bohužel se to děje nejen v Americe. Tito lidé přirovnávají školu k továrně na párky – vyšší produkce, více výsledků. Vezměte dítě – párek – a nacpěte do něj co nejrychleji tolik masa / znalostí, kolik se tam jen vejde. To je další podstatný rozdíl – na waldorfské škole se snažíme děti připravovat na život, a ne na další zkoušku. Koš plný složených zkoušek totiž automaticky neznamená dobrý život. Každý se musí vyrovnat se svými problémy a krizemi.

Podléhají norské waldorfské školy školním reformám? *(Pozn.: Všechny norské waldorfské školy jsou soukromé)*
Tyto školy mají svoje kurikula, ale také se musí přizpůsobovat reformám. Ale stále jsou relativně svobodné. Ale například ve Švédsku nemají waldorfské školy vlastní kurikulum, a musí tedy splňovat požadavky státního kurikula. Stejné je to i v Holandsku. Identita těchto škol je pak otázkou, protože je to trocha malování, trocha eurytmie, ale nemohou plně naplňovat všechny cíle waldorfské pedagogiky.

Další otázka bude úplně z jiného ranku. Jste z Norska a u nás už je několik let poměrně velký problém s odebíráním dětí převážně z imigrantských rodin. Tvrdí se, že pro tyto rodiny platí přísnější pravidla při odebírání dětí. Setkal jste se s tímto problémem?
To je velmi legrační, protože tohle téma je český fenomén. Objevuje se ve vašich médiích a také občas v Rusku, ale nikdo další o tom nepíše. Je to zajímavé, protože tuhle otázku dostávám poměrně často. Nepracuji ale v úřadě pro ochranu dětí, a tak jsem se ptal svého kamaráda, který tam pracuje. Říkal, že jde o jednotlivé případy, které jsou nafouknuty v médiích. Jednou z věcí je rozdíl kultur. V Norsku je například zakázáno bít děti – a pak dochází ke konfliktům. Většinou pokud je dítě odebráno z rodiny, je pro to závažný důvod. Nevěřím příběhům, že měl stát zájem na tom, aby bylo dítě odebráno rodičům. Možná se mýlím, ale je pro mě velmi těžké tomu uvěřit. Asi je to podobné všude, ale většina našich institucí je ráda, když nemusí nic dělat. Myšlenka, že by jen tak odebírali děti rodičům, je pro mě bizarní. Dokonce jsem četl, že Norové nemají dostatek dětí, a tak je kradou tímhle způsobem, to je absurdní. Ale musím říci, že určitě jsou i věci, které nevím.

V Čechách jsou publikovaná čísla, že se počet odebíraných dětí v Norsku každoročně zvyšuje.

Je proces odebírání dětí z rodin správná cesta?
Pokud dá stát rozhodnutí k odebrání dítěte, musí být situace v rodině velmi problematická. Pro stát to znamená vynaložení velké sumy peněz a na tom nemá nikdo zájem. Pokud už k tomu dojde, je to zejména proto, aby stát ochránil dítě. Vždy jde o individuální případy. Měl jsem ve své třídě dítě, které bylo odebráno matce, a rozuměl jsem dobře, proč. Matka byla nesvéprávná, nebyla schopná se o své dítě postarat. Aby k takovému kroku stát přistoupil, už musí jít o opravdu závažný případ. Norské úřady stojí tato péče mnoho peněz, a pokud to není nezbytně nutné, nepřistoupí k tomuto řešení. Je pro mě záhadou, proč by to dělali bezdůvodně. Každý, s kým jsem se na toto téma v Norsku bavil, mi říkal, že je to nesmysl. Určitě v tom hrají roli odlišné kulturní zvyky, ale pro mě je velmi zajímavé, jak velkou moc a sílu mají média. Dají pár příkladů a najednou je to pravda. Média mají neuvěřitelnou sílu a příběhy o odebíraných dětech v Norsku jsou podle mě hlavně mediální příběhy.

Jaký je váš názor na známkování? Ve waldorfských školách se neznámkuje, na klasických státních školách ano...
Nemám problém se známkováním ve vyšších třídách. Je to jeden z kompromisů, které musíme udělat. Principem waldorfu je pomoci dítěti do života. Pokud k tomu bude společnost vyžadovat známky, budeme tedy známkovat, ale musíme si být vědomi, že známky přináší problém standardizace. Navíc známkování vede k tomu, že vytváříme situace, ve kterých potřebujeme odpadlíky, loosery. Pokud nebude zhruba čtvrtina dětí loosery, nebude systém dobře fungovat. Pokud budeme dávat všem dětem dobré známky, proč bychom měli známkovat?

Podle mnoha učitelů ale nejde učit bez známek...
Ale já jsem v posledním týdnu viděl mnoho učitelů, kteří pracují s úplně jiným typem motivace. Radost, entusiasmus a děti se chtějí učit! Pokud se snažíme přimět děti k učení pomocí známek nebo rákosky, je to docela ubohá pedagogika. Pokud nám nezbývá nic jiného než vyhrožování – buď pracuj, nebo tě zastřelím – co to je? Ti, kdo takhle mluví, nejsou pedagogové, nebo to jsou nudní pedagogové. Umění učit je umění motivovat. Tak to je. Pokud dokážete dítě správně motivovat, aby se chtělo učit, tak se učí.

DAGMAR HOVORKOVÁ a ZDENKA JELENOVÁ, foto archiv

Záhadné kruhy

Název by mohl naznačovat, že půjde o rozměrné kruhy v obilí vyráběné mimozemšťany. Ty jsem osobně neviděl, a tak pro jejich vysvětlení nemám dost informací. Já jsem narazil na jiné, mnohem menší kruhy, které měly průměr jen něco přes metr. Ale i tak byly pro mne záhadou.

V roce 2009 Společnost Zoogeos zorganizovala zoologicko-botanickou expedici do Mexika. Mnozí zoologové mají kromě své profese ještě i koníčky a mezi ně patří například pěstování kaktusů. A tak jsme na expedici chtěli spojit užitečné s příjemným. Dokumentaci mexické zvířeny s poznáním výskytu kaktusů.

Lokality různých kaktusových druhů jsme měli předem vytipované, a tak jsme jeli většinou najisto. Takovými z kaktusářského hlediska atraktivními zástupci mexických kaktusů jsou druhy rodu Thelocactus. Přesto, že se jedná o systematicky příbuzné druhy, nelze si představit, že je najdete v krajině na jednom místě. Každý druh má trošku jiné nároky na stanoviště. A tak jsme při cestě za Thelokaktusy museli putovat desítky kilometrů krajinou do různých biotopů.

Thelocactus hexaedrophorus v mé sbírce je napitý

Za druhem Thelocactus hexaedrophorus jsme se vypravili do travnatých plání El Pedernal ve státě Guanajuato. Zájmové rostliny, kromě několika dalších druhů kaktusů, jsme tam našli.

Avšak čekala nás tam také jedna záhada. Thelocactusy rostly jednotlivě roztroušeně v trávě. Ale překvapilo nás, když jsme našli místo, kde tento druh rostl v trávě v kruhu o průměru přibližně jeden metr. Jeho střed byl porostlý jen trávou bez kaktusů. Další Thelocactusy rostly rozptýleně dost daleko od tohoto kruhu. U této záhady jsme se sešli, abychom dali hlavy dohromady a odhalili příčinu. I když se shromáždilo několik zoologů různých specializací, a dokonce i dva botanici, nic jsme nevymysleli. Abychom záhadě přišli na kloub, rozptýlili jsme se do okolí. A nakonec se to podařilo. Našli jsme mraveniště mravenců medonošů (rod Myrmecocystus) obklopené kvetoucími Thelocactusy hexaedrophorus. Tito zemní mravenci okolí vstupního otvoru do mraveniště pečlivě vyčistí. Dělají to proto, aby mohla jejich okřídlená pohlavní generace bez problémů odlétat na rozmnožovací reje. Proto v okolí vstupu do mraveniště odstraní veškerou vegetaci a také všechny překážky a tím vytvoří volnou startovací plochu. Medonoši se živí nektarem a sladkými částmi rostlin, proto přinášejí do hnízda i dužnaté plody kaktusů. Může se tak stát, že na hranici vyčištěné plochy se některým mravencům tyto plody zachytí a uvíznou ve stéblech trávy. Ze ztracených plodů vyklíčí po dešti semenáčky, které časem narostou do dospělosti a vykvetou. Když po létech mraveniště zanikne a střed zase zaroste trávou, Thelocactusy na okraji rostou a kvetou dál. Takže záhada kaktusových kruhů byla objasněna.

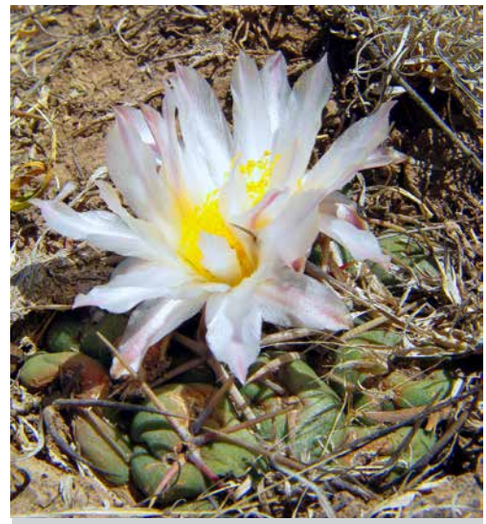

Thelocactus hexaedrophorus u mravenčího hnízda, díky suchu je scvrklý

Ale i medonoši sami jsou záhadní. Zajímavé u nich je, že skladují nektar v živých „nádržích". Jedná se o specializované dělnice s obrovskými zadečky plnými medu. Tyto živé zásobnice se drží na stropě hlubinné komůrky, kde je běžné dělnice doplňují nektarem nebo naopak med od nich odebírají ke krmení larev.

KAREL PECL
ornitolog a vedoucí fotografické sekce PUB

hnízdo mravenců medonošů obklopené kvetoucími kaktusy

Poradna pro oběti trestných činů v novém

Pro obyvatele Písku jistě není novinkou, že Probační a mediační služba tu mimo své běžné činnosti zřizuje také poradnu pro oběti trestných činů. Služby poradny mohou využít všichni, kteří se cítí být obětí trestného činu.

Obětí se člověk stává ve chvíli, kdy bylo jemu samotnému ublíženo na zdraví, způsobena majetková či nemajetková újma nebo se pachatel na jeho úkor nějakým způsobem obohatil. Jako oběť označujeme i člověka, který je osobou pozůstalou po osobě, které byla trestným činem způsobena smrt.

Poradna pomůže bezplatně osobám poškozeným trestnou činností, což může být krádež, loupež, neplacení výživného, podvody, nedbalostní činy s následky, dopravní nehody a další. Nezáleží na tom, kdy byl čin spáchaný. I pět let stará křivda může stále vyvolávat špatné pocity a otazníky.

Poradkyně nabízí podporu, radu, základní právní informace, případně zprostředkování dalších služeb či doprovázení. Pokud se nacházíte v těžké životní situaci a kladete si otázky typu *„Proč zrovna já?", „Jak se mám bránit?", „Jak se podává trestní oznámení?"* a další, nebojte se poradnu kontaktovat.

Poradna funguje v rámci projektu Proč zrovna já II, který je spolufinancován z Evropského sociálního fondu a z prostředků státního rozpočtu ČR. Písecká poradna sídlí na adrese Otakara Ševčíka 1943 ve 4. patře. Bez nutnosti objednání je možné poradnu nově navštívit v liché týdny v pondělí od 13 do 16 hodin a v pátek od 9 do 12 hodin. V sudé týdny pak v pondělí od 9 do 12 a v pátek od 13 do 16 hodin. Poradkyni je možné kontaktovat kdykoliv prostřednictvím e-mailu ***hruzova.pms@gmail.com*** nebo na telefonním čísle **727 939 996**.

Vánoční akce 12. mateřské školy při ZŠ Tomáše Šobra

Děti z 12. MŠ při ZŠ T. Šobra, tak jako každý rok, přišly s vánoční atmosférou potěšit klienty Alzheimercentra. V přátelském posezení děti klientům zařízení předaly vlastnoručně vyrobené dárky, které potěšily a zahřály u srdíčka.

V pondělí 17. 12. si děti z naší mateřské školy pod vedením Vlasty Koubové povídaly o betlémech, o postupu, jak vznikaly pohyblivé obrázky. Na závěr si děti mohly betlém s menší dopomocí vyrobit. Betlémy si děti vystavily ve své třídě a tím přispěly k dotvoření vánoční atmosféry.

PAVLÍNA HOUŠKOVÁ,
12. MŠ při ZŠ T. Šobra

T- Dance má za sebou pátý Vánoční večer plný tance

Prosinec je za námi a s ním i pátý Vánoční večer plný tance! Konal se ve čtvrtek 13. 12. v Kulturním domě v Písku. Vedoucí tanečního studia T–Dance Gabriela Kroutilová připravila se svými dětmi opravdu pestrý program, v němž se střídalo jedno krásné vystoupení za druhým.

První choreografie, která zahájila celý program, byla v duchu nostalgie první republiky. Pak už přišly na řadu baletní sóla, která měla v letošním programu šest zástupců. Slovy Gabriely Kroutilové: *„Letos jsem se snažila v první části programu předvést to, co připravujeme na soutěžní klání, a ukázat choreografie, které se budou pokoušet o získání cenných kovů."*

Celý večer ale nebyl „jen o baletu". K vidění bylo mnoho tanečních stylů od contemporary, scénického tance přes street jazz taneční skupiny MYX, až k příjemnému osvěžení tanečního uskupení TORRA, které ve svém desetiminutovém vstupu předvedlo krásy latinsko–amerických a standardních tanců.

Již tradičním vrcholem večera byla taneční pohádka, kterou připravila Gabriela Kroutilová a nesla se v duchu Snového vyprávění. Svůj sen si na pódiu s radostí odtančilo každé ze 75 dětí a diváci si odnesli nevšední zážitek z nápaditých kostýmu a rekvizit. Celým večerem provázela moderátorka Michaela Krejčová.

Lednové měsíce sebou přinášejí spoustu práce. Je nutné začít pracovat na choreografiích, které se v polovině března utkají v krajském kole pohybového divadla a pantomimy Otevřeno v Plzni a budou bojovat o postup do Celostátního kola do Kolína. Gabriela Kroutilová vyvětluje: *„Letos mám v plánu představit na krajském kole hned pět choreografií, což oproti loňským třem bude mnohem náročnější, ale když se mi scházejí tak šikovné děti, nemohu jinak."* Další novinkou v T–Dance je posila v podobě nové choreografky Michaely Bicanové , která je vedoucí tanečního uskupení MYX a pro T-Dance vytvoří dvě choreografie, které budou soutěžit společně s baletními čísly na MIA festivalu. A na co se můžete těšit slovy Gabriely Kroutilové: *„Určitě na spousty našich vystoupení při akcích pořádaných městem a na překvapení, které T–Dance připravuje na rok 2020."* O tom ale až později :-).

Podle TZ T–Dance

Jan Čarek a jeho návraty do Heřmaně

Těsně před koncem roku uplynulo 120 let od 29. prosince 1898, kdy se v Heřmani v chalupnické rodině, bohaté pouze na děti, jichž bylo dvanáct, narodil jeden z největších českých básníků první poloviny 20. století Jan Čarek. Do gymnázia v Písku chodil denně pěšky, přes les Hůrky a ves Smrkovice. Již samotné živení hocha na studiích bylo pro rodiče krajním luxusem, na dráhu nezbylo...

Chodec z nutnosti později paradoxně spojil svůj profesionální život s železnicí. Jako básník debutoval v sedmnácti, básní *Stesk*, otištěnou 5. července 1916 v píseckém časopisu Otavan.

Světová válka byla zhruba v polovině, jak ovšem víme dnes; tehdy byl konec v nedohlednu – a okamžitě po maturitě byl také Jan Čarek odveden a poslán sloužit do Uher. Vrátil se do Čech až roku 1919 a stal se zaměstnancem Československých státních drah. Sloužil na nádraží v Teplicích a poté v Lounech, roku 1929 se stal úředníkem na ministerstvu železnic v Praze. Bylo mu přes třicet a to nejlepší z jeho díla už vyšlo knižně.

Prvotinou *Vojna* s podtitulem *Básně 1917 – 1918* z roku 1920 se vyrovnal se svými vzpomínkami na válku, v básni *Uhořelý topič* z roku 1924 (vyšla až roku 1941 ve sborníku železničářské poezie *Zpěv nad kolejemi*) vyjádřil svůj obdiv k těm nejobyčejnějším profesím u dráhy. Ale téhož roku 1924, jako první svazek písecké edice *Knihovna Prácheňského kraje*, byla vydána jeho sbírka *Chudá rodina z Heřmaně*, která způsobila literární senzaci. Reakce básníků – Petra Bezruče, Josefa Hory a dalších celebrit – byly nadšené. Doposud v podstatě neznámý básník – šestadvacetiletý! – zahájil své návraty do Heřmaně, návraty do míst, kterým se odcizil (koneckonců i rodná chalupa přešla do cizích rukou). Nasadiv tón jakoby starozákonního proroka, začal na způsob litanií vzývat své předky, jména sousedů, místní reálie, povyšovat je do jakési sakrální polohy; v české poezii šlo o naprosté novum. Ovšem již Chudá rodina znamená v Čarkově tvorbě předčasný vrchol, v jehož blízkosti se ještě vcelku udržel v následujících sbírkách *Temno v chalupách* (1926) a *Smutný život* (1929).

V letech třicátých, ve sbírkách *Hvězdy na nebi* (1934) a *Svatozář* (1938), ač náměty i tvůrčí postupy zůstaly obdobné, již básník jakoby těžil z dosaženého. Nicméně připočtěme s výhradou i tyto knihy k předchozímu vrcholnému období Čarkovy tvorby, jejíž naprostý okraj naopak představují pokusy o psaní jiným způsobem, skladby satirické (*Balada o Kýrovi,* 1934) či tři knihy epigramů a satir (*Devítiocasá kočka*, 1939; *Na špičku nože*, 1942; *Železná panna,* 1946). Tehdy ani nevěděl, jak se mu budou vedlejší struny jeho talentu jednou hodit. Připomeňme ještě jeho soubor drobných próz, poznámek a esejů *O životě a literatuře* (1941), oslavu mateřského jazyka *V zemi české* (1942) a shrnutí básnické tvorby z deseti let po vydání Svatozáře ve sbírce *Mezi dvěma ohni* (1947). V témže roce vyšla jeho poslední kniha určená dospělým, soubor lyrických próz *Dopis na věčnost*.

Píseň o maršálu Koněvovi, zařazená do poslední sbírky básní, nesňala z autora podprahové podezření, že si nehezky zadal s druhorepublikovým i okupačním režimem. Kvůli venkovské tématice své tvorby byl již dříve nepřesně řazen k tzv. ruralistům, pro sílící spirituální motivy zejména v básních z třicátých let stejně nepřesně počítán k spisovatelům katolickým. A že se mezi jmenovanými skutečně našla řada výtečníků, kteří se za války tak či onak zkompromitovali. Není zde místo na podrobný rozbor této Čarkovy ošemetné situace, a navíc se zároveň zdá, že motivy opatření či lépe řečeno radikálního řezu, k němuž Jan Čarek kolem Února 1948 přistoupil, tkvěly spíše v kontrastu jeho respektované tématické parkety s naprosto jinými požadavky doby. Jak jde dohromady oslava tvrdé práce bohabojných venkovanů a rodové kontinuity se zakládáním JZD? Suma sumárum: Jan Čarek zavrhl tvorbu pro dospělé a začal veršovat výhradně pro děti.

Již onoho přelomového roku 1948 vyšla jeho sbírka *Ráj domova,* v druhé „dětské“ knize *Bajky o nástrojích* seznamoval veršovaně mladé budovatele socialismu s dělnickým vercajkem. A nyní bych mohl jmenovat další tituly, vycházející téměř rok co rok; po třinácti letech, pět let před smrtí, pak již veršovec ztratil dech. Dlouhou řadu těchto knih roku 1961 uzavřely sbírky *Kolo radovánek* a *O veselé mašince*.

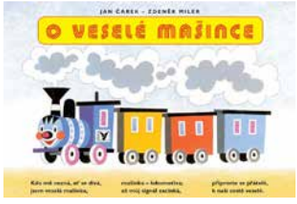

Obdobný manévr, obrat k tvorbě pro děti, tehdy provedla načas řada jiných známých autorů včetně třeba Františka Hrubína a Jaroslava Seiferta. Po pravdě řečeno, o většině tzv. tvorby pro děti, o knihách, filmech, natož proboha o písničkách pro děti nemám valné mínění. Jejich autoři často k dětem přistupují přesně jako ten, kdo o dětech nic neví, totiž jako k malým pitomcům. Neodvažuji se zde Čarkovy knihy pro děti zevrubně hodnotit, leč – přes veškeré četné úlitby režimu, vyjímající se v textech zvláště bizarně – je nejspíše přiměřené konstatovat, že v tomto žánru patřily k tomu lepšímu, co tehdy vycházelo.

Pojednejme nyní o posledním návratu Čarkovu do rodné Heřmaně. Básník, zesnulý v Praze 27. března 1966, vyslovil v posledních letech života přání, aby urna s jeho popelem byla uložena v Heřmani a místo označeno prostým, neopracovaným kamenem z okolí. O pár měsíců později se Čarkův pražský ctitel, rodák z Protivína Jaroslav Přibil, vydal do Heřmaně a nenašel tam vůbec nic. Inu začal pátrat. Vdova s ním odmítla komunikovat, a tudíž se vydal rovnou do vinohradského krematoria, kde zjistil, že urna je uložena ve skladu s poznámkou, že popel má být po uplynutí skladovací lhůty rozmetán. Spojil se s představiteli svazu spisovatelů a dalších organizací a společně intervenovali jak u Čarkových příbuzných, tak u místního národního výboru v Heřmani, aby bylo Čarkovo přání vyplněno. Dohady trvaly více než tři roky. Až poté básníci Ladislav Stehlík a Jan Šnobr společně s Čarkovou neteří urnu (už s prošlou „záruční dobou“) v krematoriu vyzvedli a převezli do Heřmaně, kde byla 29. září 1969 slavnostně uložena do výklenku ve vnější stěně presbyteria kostela svatého Jiljí.

Město Písek mezitím organizátorům celé akce nabídlo, že urna může spočinout v oddělení čestných hrobů na zdejším Lesním hřbitově, ale přání nebožtíkovo dostalo přednost. Vedle urny je na heřmaňském kostele umístěna deska s vytesaným a vyzlaceným Čarkovým epitafem, který začíná: *Až umřu, z pahorku nad mou vsí přivalte balvan na můj hrob...* A právě takový nějaký balvan, o jehož instalaci v následujících letech marně usiloval písecký pedagog a kulturní pracovník Karel Votava, stále odpočívá někde na stráních Zlatého vrchu nad Heřmaní. To, co na hřbitově dosud jeho roli supluje, je jakási přerostlá dlažební kostka.

Bez ohledu na poválečnou tvorbu poezie pro dětské čtenáře Jan Čarek pro nás i pro dějiny české literatury zůstává především básníkem Chudé rodiny z Heřmaně. Ve svých vrcholech se dotkl vrcholů české poezie. Mrtev, prochází se noční Heřmaní svého mládí:

Pod hroudou usnuly koroptve udýchané, nemající hnízd,
a jabloň v zahradě oddychá jablky jak prsy trčícími,
žit množstvím po mezích přichází věčný Bůh
a pod vysokým měsícem bdí nad hospodářstvími.

ONDŘEJ KRYŠTOF KOLÁŘ, ***historik***

Vítáme a loučíme se:

Narodili se v prosinci / lednu

11. 12. Kláře Čejkové z Čičenic
dcery Aneta a Adéla Fodorovy
11. 12. Drahomě Tacheczy Ondrové z Písku
syn Adam Tacheczy
11. 12. Monice Paukovičové z Vodňan
dcera Monika Čondlová
11. 12. Lucii Zborníkové ze Štěkně syn Antonín
13. 12. Kateřině Hubalové z Písku dcera Kateřina
13. 12. Janě Hlaváčkové ze Sepekova
syn Lukáš Mach
13. 12. Haně Častové z Malenic dcera Apolena
14. 12. Ireně Šestákové ze Strakonic syn David
15. 12. Lucii Dočekalové z Písku
dcera Natalie Ella Rutrlová
16. 12. Michaele Holečkové z Vodňan
syn Martin Daněk
16. 12. Martině Rusínové z Mirovic syn Jan Ježek
16. 12. Lucii Markové z Veselí nad Lužnicí
syn Michal
16. 12. Martině Kandové ze Smrkovic
dcera Anna Bernášková
17. 12. Janě Kašpírkové z Albrechtic nad Vlt.
synové Petr a Pavel
17. 12. Lucii Hesounové z Písku syn Martin
17. 12. Veronice Koudelkové z Milevska
dcera Emma Talábová
18. 12. Anně Bicanové z Prahy syn Radek Suchan
20. 12. Lucii Zíkové z Prahy syn Kristian Kunc
20. 12. Martině Zemanové z Nového Jičína
syn Bartoloměj
20. 12. Marii Albrechtové z Českých Budějovic
dcera Natálie Hájková
20. 12. Petře Padykulové z Písku
dcera Lilien Holubová
22. 12. Simoně Zelinkové z Milevska
dcera Emma Mikátová
22. 12. Markétě Zemanové ze Sepekova
syn Jan Pinta
24. 12. Petře Gregové z Týna nad Vlt.
syn Milan Dvořák
27. 12. Kateřině Kuchtové z Písku dcera Aneta
29. 12. Lence Matulové z Mirovic dcera Eliška
30. 12. Martině Sekalové z Nemyšle
dcera Klára Pavlínová
30. 12. Haně Raušer Zedníkové z Písku
syn Dominik Raušer
30. 12. Eleně Komové z Písku syn Erik Ceban
1. 1. Haně Konopíkové z Bělčic
syn Tomáš Petričák
1. 1. Petře Rothschedlové z Újezda syn David
1. 1. Barboře Lidové z Písku syn Antonín
1. 1. Veronice Hynoušové z Písku syn Josef
2. 1. Tereze Procházkové z Týna nad Vlt.
dcera Tereza Štěchová
2. 1. Evě Halounové z Myšence syn Tomáš
2. 1. Denise Lukáčové z Týna nad Vlt. syn Vojtěch
3. 1. Veronice Studenovské z Písku syn Matyáš
3. 1. Markétě Jedličkové z Prahy syn Filip
4. 1. Kláře Svatošové z Písku syn Jakub
4. 1. Nikol Holánové z Písku
dcera Samanta Alexandra Šebková
4. 1. Daně Kantové z Dřítně syn Jiří Fikota
5. 1. Anně Rejškové z Vimperka
dcera Natálie Jungwirthová
7. 1. Petře Leštinové z Temelína syn Matěj
7. 1. Kláře Černé z Borovan syn Václav Hájíček

Zemřeli v prosinci/lednu

Pohřební služba Foitová – Vrba,
Harantova 415, Písek

12. 12. Marie Lacinová, Žďár, 85 let
16. 12. František Malík (1934), Písek, 84 let
17. 12. Václav Kunt, Chřešťovice, 78 let
18. 12. Antonín Hušek, Písek, 75 let
19. 12. Stanislav Diviš, Písek, 85 let
20. 12. Zora Vašková, Písek, 56 let
1. 1. Anna Dědičová, Albrechtice nad. Vlt., 79 let
4. 1. Věra Kolářová, Údražské Chalupy, 93 let
6. 1. Jaroslav Hach, Písek, 77 let

Pohřební služba Habich,
Jeronýmova 312/6, Budějovická 436

10. 12. Marie Křepelková, Drhovle, 78 let
11. 12. Vladimír Hubáček, Oslov, 45 let
11. 12. Josef Kareta, Písek, 75 let
13. 12. Jana Mandryszová, Protivín, 55 let
18. 12. Věra Jánská, Písek, 81 let
19. 12. Václav Smola, Smrkovice, 78 let
20. 12. Jaromír Neukirchner, Lasvice, 88 let
25. 12. Josef Chmelík, Písek, 67 let
26. 12. Anna Brčáková, Písek, 97 let
28. 12. Jaroslava Serbusová, Rakovice, 81 let
30. 12. Zdeněk Dolejší, Putim, 84 let
31. 12. Adéla Erbenová, Praha, 89 let
31. 12. Aleš Bočan, Záhoří, 44 let
1. 1. Eva Hanzlíková, Písek, 84 let
1. 1. Jaroslava Vokatá, Mirovice, 80 let
2. 1. Jana Cibochová, Písek, 92 let
3. 1. Jan Slabý, Písek, 81 let
5. 1. Dalibor Kotrch, Písek, 45 let
5. 1. Jan Ludačka, Písek, 78 let

Pohřební služba Městské služby Písek,
Lesní hřbitov v Písku

11. 12. Jaroslav Gütter, Písek, nedožitých 90 let
13. 12. Bohumila Kvěchová, Hudčice, 65 let
16. 12, Jan Rádr, Písek, 72 let
18. 12. Věra Samšuková, Písek, nedožitých 88 let
19. 12. Václav Musial, Písek, 60 let
29. 12. Miroslav Knotek, Písek, nedožitých 87 let
1. 1. Zdeněk Handschuh, Štětice, 64 let

POHŘEBNÍ SLUŽBA HABICH
PÍSEK a okolí od roku 1994
Budějovická 436 (vedle Jikastu)
Jeronýmova 312
www.pohrebnisluzbapisek.cz
e-mail: habichj@seznam.cz ZNAK KVALITY
Tel.: 382 213 541 – 382 224 477
Stálá služba SO, NE, svátky 602 472 885

MĚSTSKÉ SLUŽBY PÍSEK s.r.o.
POHŘEBNÍ SLUŽBA
MĚSTSKÉ SLUŽBY PÍSEK s.r.o.
NEPŘETRŽITÝ PROVOZ VČETNĚ VÍKENDŮ A SVÁTKŮ
Pohotovost 604 221 737
Lesní hřbitov - mobil 737 206 711
ZAJIŠŤUJEME KOMPLETNÍ SLUŽBY
Lesní hřbitov - kancelář 382 212 011
E-mail: hrbitovy@ms-pisek.cz
WWW: www.ms-pisek.cz
ZAJISTÍME OD EKONOMICKÝCH AŽ PO LUXUSNÍ POHŘBY
KLIENT MÁ PRÁVO VYBRAT SI POHŘEBNÍ SLUŽBU
JSME DRŽITELEM CERTIFIKÁTŮ

POHŘEBNÍ SLUŽBA
FOITOVÁ – VRBA
Písek a okolí
Harantova 415
ZNAK KVALITY
PROPŮJČUJE
SDRUŽENÍ POHŘEBNICTVÍ ČR
Stálá služba 24 hodin denně,
též SO, NE a svátky
Tel. 382 218 021, 606 484 553, 606 759 109
e-mail foitovadana@seznam.cz www.pohreb-pisek.cz

SeneCura SeniorCentrum Písek a. s.
(Čelakovského 8, Písek) hledá:
• nového kolegu/kolegyni na dohodu o provedení práce na pozici **Pomocná kuchařka.** Požadujeme bezúhonnost, vlídné jednání, zodpovědnost, spolehlivost. Vhodné pro absolventy.
• nového kolegu/kolegyni na pozici **Pracovník v sociálních službách.** Nabízíme 5 týdnů dovolené, poukázky Sodexo, bonusy za věrnost, podnikové stravování a jiné benefity. Požadujeme zodpovědnost, dobré komunikační schopnosti, spolehlivost, vlídné jednání.
KONTAKT: Dominika Rambousová (asistentka ředitele), tel: **+420 603 800 109,** *d.rambousova@senecura.cz,*
PREFERUJEME KOMUNIKACI PŘES E-MAIL SPOLU SE ZASLANÝM ŽIVOTOPISEM.

Adventní hudební zastavení s písněmi Romana Dragouna

Zcela zaplněný kostel Nejsvětější Trojice v Písku, kde se 11. prosince konal benefiční Koncert PROPAMÁTKY s hostem Romanem Dragounem, poskytl svým návštěvníkům vskutku pokojné adventní zastavení, zklidnění a uvědomění si vzácného času předvánočního.

Zhudebněné texty Romanova otce – malíře Františka Romana Dragouna – a texty Milana Prince (dvorního Romanova textaře) naplnily komorní chrámový prostor neopakovatelnou atmosférou, hloubkou svého obsahu, ryzím člověčenstvím a velkou Nadějí. Zvláště v současné době, kdy jsme svědky neutěšeného stavu naší společnosti a nejenom naší, stal se ten večer pro posluchače skutečným svátkem.

Znám Romanovy skladby téměř nazpaměť, ale v tento večer pouze u klavíru doznaly opět nového rozměru a promlouvaly svými texty s neuvěřitelnou vnitřní sílou, energií a vroucí naléhavostí. Vzpomínala jsem při té příležitosti na ateliér Mistra Dragouna, na onen prostor v domě pod hospodou Hvězda, kde se v zimě topilo v malých kamínkách a kde nás několik, kteří jsme do ateliéru chodívali připravovat se na budoucí výtvarné studium s velkým očekáváním všeho, co je před námi, byli štědře obdarováváni nejen Mistrovým poučením „řemeslným“ z oboru kresby a malby, ale také jeho pozoruhodnými myšlenkami a úvahami filozofickými a rovněž tak pozoruhodným pohledem na člověčí pouť na tomto světě. (Roman tehdy jako chlapec nám občas sedával modelem).

Při této příležitosti mne napadá věta Václava Havla, jehož sedmé výročí odchodu jsme si v prosinci připomněli, a se kterou, jak jsem přesvědčena, by se sám Mistr Dragoun ztotožnil: *„Je třeba pěstovat v sobě naději a jít si za věcmi, které podle nás mají smysl nezávisle na tom, jestli směřují k úspěchu.“*

A jak uvedl Roman Dragoun v samém závěru svého večera: *„Přeji Vám všem požehnané Vánoce, mějte se rádi, nepostrádejte pozitivní energii, nenechte se otrávit a všechno dobře dopadne.“*

Adventní koncert pořádala písecká nezisková organizace Institut pro památky a kulturu, která provozuje internetový portál PROPAMÁTKY, vydává stejnojmenný časopis a pořádá odborné konference o obnově a financování památek. Partnerem akce byla Blanicko-Otavská komunitní nadace Konabo. Koncert se konal ve spolupráci s Centrem kultury města Písek. Zvláštní poděkování patří Aleši Kozákovi a Zbyňkovi Konvičkovi.

IRENA MAŠÍKOVÁ KONŠTANTOVÁ
Foto Milan Princ

Příběh Dagmar Šimkové v lednu ožije v Podčáře

Jméno Dagmar Šimkové se v nedávné době v Písku hodně skloňovalo. V knihovně se četla její kniha Byly jsme tam taky, jmenuje se po ní nová lávka přes řeku Otavu. Nyní vás Městská knihovna Písek zve do divadla, ve kterém příběh Dagmar Šimkové znovu ožije.

Herečka Nataša Gáčová v režii Vojtěcha Bárty zahraje úspěšné monodrama **Byly jsme tam taky**, které vychází z autobiografické knihy politické vězeňkyně Dagmar Šimkové (1929-1995). Hra vypovídá o osudech politických vězeňkyň otevřeně, věcně, bez nadbytečného sentimentu. Vydává svědectví o síle lidské důstojnosti, kterou si lze uchovat i v nelidských podmínkách komunistických lágrů.

Inscenace staví na minimalistické práci s prostorem i scénickými efekty a na koncentrovaném výkonu hlavní představitelky. Monodrama Byly jsme tam taky navazuje na dlouhodobou dramaturgickou linii Činoherního studia Ústí nad Labem *(Byl jsem velitelem v Osvětimi, Farma zvířat)* věnovanou zobrazení a dokumentaci mechanismů totalitních režimů dvacátého století.

Nataša Gáčová, divadelní, rozhlasová i filmová herečka, je držitelkou ceny za nejlepší ženský herecký výkon v rámci celoroční přehlídky České divadlo pořádané agenturou Foibos za rok 2010 za ztvárnění Tamary v inscenaci Filipa Nuckollse NordOst. Vojtěch Bárta je přední český dramatik, divadelní režisér a ředitel Chemického divadla Praha.

Divadelní umělci se poprvé píseckému publiku představí v pátek 25. ledna v Divadle Pod Čarou od 19 hodin. Vstupenky je možné koupit za 130 Kč na místě nebo za 100 Kč v předprodeji DPČ.

ŠTĚPÁNKA ČINÁTLOVÁ, Městská knihovna Písek

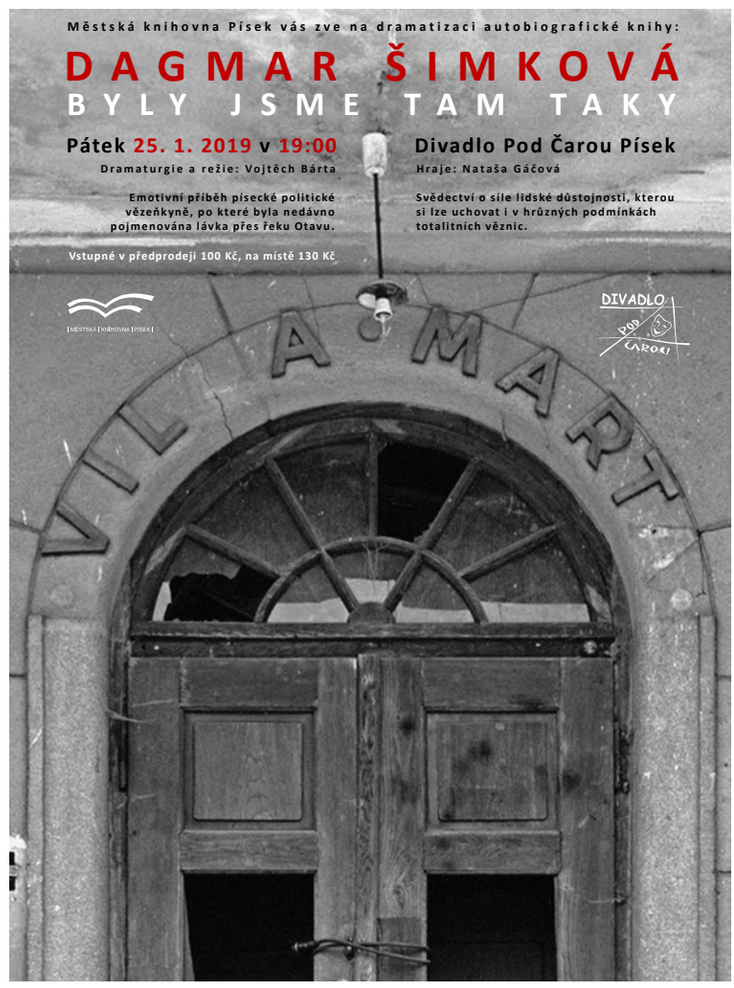

Má zkušenost s hospicem Athelas

Kdyby se mě na chodníku někdo zeptal, jestli vím, co je domácí hospic, a jestli takové zařízení je v Písku, donedávna bych nevěděla. Teď jsem ráda, že v Písku domácí hospic Athelas je.

Dostala jsem se do nelehké životní situace, když mi ve zdravotnickém zařízení, které si platíme ze svého zdravotního pojištění, oznámili, že můj taťka je vážně nemocen a nemůžou ho dál léčit. Vztek a beznaděj byly jediné, co mě v tu chvíli ovládalo. Co teď? Kam přeloží taťku? Co bude dál?

Taťkovým přáním bylo jít domů. Opět otázky: *„Zvládneme doma se o taťku postarat? Kdo nám poradí? Co všechno zařídit?“* Na okenním parapetu jsem zahlédla letáček „Domácí hospic Athelas“. Po přečtení jsem si řekla: *„Taťkovo přání jít domů se uskuteční.“* Neváhala jsem ani chvíli a vydala se sídlo hospice hledat. Podle mapky a adresy z letáčku nebyl problém ho najít. Další šok pro mě nastal po přečtení pracovní doby. Malou jiskřičkou byla telefonní číslo, které bylo pod vypsanými hodinami. *„Zavolám a uvidím,“* řekla jsem si.

Ozval se příjemný hlas sociální pracovnice, která mě po nastínění mé situace uklidnila, řekla, kdy mám přijít druhý den a ať se nebojím, že všechno potřebné pomůžou zařídit. Nepopsatelný pocit, který jsem měla po ukončeném hovoru... Ono to půjde, taťka bude moct být doma. Jeho přání se splní. Není nic vzácnějšího než to, že můžete splnit přání vážně nemocného člověka, a zvlášť, když je to někdo blízký. V mém případě nemocného taťky. Pořád jsem tomu nemohla uvěřit a hlavou se mi honily otázky. Co je tam v hospici za lidi? Oni se postarají a v nemocnici ne? Druhý den v domluvený čas jsem šla do hospice. Tam už na mě čekala od pohledu milá paní a podle hlasu, který jsem poznala z telefonu, to byla sociální pracovnice. Řekla mi, že k nám domů bude dojíždět lékařka a sestřička, která bude pomáhat s péčí podle potřeby. Všechny pomůcky a přístroje, které byly zapotřebí pro taťku mít doma, přivezli a zapůjčili. Během péče jsem poznala úžasné lidi celého týmu hospice Athelas. Pár dní nato, co byl taťka doma, zemřel. Přestože má zkušenost s domácím hospicem trvala „jen“ pár dní, strašně moc děkuji celému týmu úžasných lidiček za pomoc, že mi pomohli náročnou péči zrealizovat. Díky nim jsem mohla splnit taťkovo přání strávit poslední dny života doma bezbolestně a mezi svými blízkými. Jsem ráda, že se vídáme i dnes, a děkuji za to z celého srdce.

MARKÉTA PETROVÁ

Dopis od Otce

Ještě jsem měl před maturitou, když za mnou přišel můj táta s „úžasným“ nápadem. „Jakmile odmaturuješ, nastoupíš k Vojenským stavbám. Maminka nám zemřela a ty jako nejstarší budeš muset co nejdřív začít podporovat rodinu. Budeš mít praxi, dokonce nějaký plat, ale především zkrácenou vojenskou službu.“ To neznělo špatně, na vojnu se mi moc nechtělo. Tak jsem tedy poučen nastoupil k Vojenským stavbám. Požádal jsem stavbyvedoucího, jestli bych nemohl začít jako závozník. – Vzpomínám na Otíka ve filmu Vesničko má středisková. Brzy ráno a s velkou svačinou, mnohdy ještě za tmy, jsme vyráželi. Bylo teplo, pohodlně se sedělo, voněla nafta a my jsme projížděli po vlastech moravských. A kochal jsem se...

Jednou jsem se taky nekochal a vzpomínám na to dodnes. Vykládali jsme z plného železničního vagonu pytle z cementem. Ve dvou. Domů jsem přijel naprosto vyčerpán... Ale nebyl jsem na vojně. Šel jsem k odvodu, ale tam mi řekli, že pokud bych byl odveden, tak kvůli očím jen ke zdravotníkům. Ale pak začalo něco, co se v mém životě ještě mnohokrát opakovalo. A nevím proč. To, co jsem chtěl nejmíň, jsem právě dostal! Jako blesk z čistého nebe přišel povolávací rozkaz. Nerozumím. Jsem přece u Vojenských staveb? Táta mi ještě řekl: „No, hlavně abys nešel do Tachova, tam jsem byl… neustálé poplachy, nevlídný kraj, týdny nevidíš slunce…“ Šel jsem do Tachova – a na dva roky!!! Alespoň, že k těm zdravotníkům... To byla jediná naděje. Rozloučil jsem se s mladším bratrem a ještě mladší sestrou a s milovaným moravským Slováckem, s krajem, v němž jsem žil osmnáct let. A s tátou. Nebyli jsme zvyklí na objímání ani na množství slov, podali jsme si ruce a pevně stiskli a bylo v tom všechno, co táta chce říct synovi. Jsem tu pro tebe, nezapomeň. Tady je tvůj domov, tví nejbližší. Budu ti psát. Vydrž! A vrať se.

A pak jsem jel poloopilým vlakem, a cítil jsem se najednou strašně sám. Domov – jak krásné slovo. Jak rychle člověk zraje… Planá u Mariánských Lázní, Tachov. Tolik nás šlo od vlaku do kasáren. Pestrobarevná směsice Moraváků, Slováků, Čechů, Maďarů – stejný ročník. Ještě jsem rozpoznával, kdo je kdo. Podle obličejů, vlasů a oblečení. Ještěže zdravotník... Pak rozřazovali. Dostal jsem kartičku a na ní NT – OT – 64. Zřejmě ošetřovna, blok 64... Začali se mi smát. – Nabíječ na obrněném transportéru 64!!! S mojí výškou 197 cm se do transportéru ani nevlezu. V té době bylo na vojně všechno možné. Domov se mi vzdaloval, byl čím dál vzácnějším místem na zemi a táta tím nejdůležitějším člověkem na světě. Pak nás ostříhali, umyli, civilní šaty jsme naházeli do pytlů s adresou domova, a najednou jsem nepoznal nikoho. A pochopil, co je uniformita. Všichni ježka na hlavě a vojenský stejnokroj. Delší dobu mi trvalo, než jsem začal rozpoznávat tváře.

Ten nevlídný sychravý podzim byl umocněn chladem, krutostí a bezcitem těch o rok starších. Přežil jsem. Zimu, mrazy, dny bez slunce. Přežil jsem buzeraci na pokojích, na záchodech, šikanu, věčné čištění bot, zbraní, holení na sucho, záchodky bez dveří, nekonečné shánění jídla, pití, cigaret těm starším, probdělé noci při úklidech, na strážích i za ty starší, kteří je prospali. Přežil jsem zimní cvičení, kdy jsme zakopávali do ledu a sněhu a naprosto promrzlé země obrněný transportér, přežil jsem v horečkách spaní v bunkru, kde všude kolem byla jinovatka. Pak mě po roce převeleli do Plzně a začínal jsem znovu, další půlrok ještě jako mladý, tady to snad bylo ještě horší než v Tachově. V Tachově to byla primitivní krutost, tady to byla promyšlená krutost. Nechce se mi o tom ani psát...Povýšili mě mezi posledními. Byl jsem nepoddajný.

A protože jsem byl jiný, dali si záležet, než jsem prošel vstupním rituálem do 2. ročníku – dva noční stolky od sebe – na to jsem si lehl na břicho, na záda a na stehna mi dali matrace, tak aby mezi tím zůstal můj holý zadek. Povyšovalo se hokejkou. Byli už dost opilí. Do pusy mi dali polštář. A zasvištěla hokejka... Rána, že jsem zcela skousl polštář a vyhrkly mi slzy. Něco prasklo. Hokejku o mě přelomili... Přinesli další... Pak už intuitivně zatnete, nepočítáte rány, čekáte, až to skončí. Byli opilí a mohli nás zabít, od té doby nesnáším opilce. Přežil jsem. Protože jsem měl spojení s domovem. S tátou. Posílal balíčky, toho nejlepšího, toho, co jsme si i doma šetřili. Věděl jsem, že mi to stejně otevřou a většinu snědí... Ale to nejdůležitější bylo ukryto v zamaštěné obálce, o kterou neměli zájem. Dopis. Vzal jsem ho jako poklad, ale nebyl mi dán čas, abych si ho mohl přečíst. I tak mě hřál. Neskutečně jsem se těšil, až ho po půlnoci, kdy už všichni usnou, budu číst... „Milý Rosťo...“ Někomu jsem ještě milý. Jak vzdálený byl domov... „Pavlíček dokončuje školu a je mi velkou pomocí. A Evička, ta mi připomíná maminku… Už je to slečna, nepoznal bys ji, tak se jí snažím nahradit maminku, asi mi to moc nejde... Bylo jí sedm, když nám maminka odešla... A tvůj spolužák se ženil… Myslíme na tebe. Drž se. Táta. Donekonečna jsem jej četl... Usínal jsem jako v nebi. A když ráno někdo křičel – B u d í č e k !!! – P ř í p r a v a n a r o z v i č k u !!! Uvnitř ve mně hořel oheň domova.

Otcovská láska v umaštěné obálce. Dopis byl jediným spojením s domovem. Mobily, maily, skype – neexistovaly. Jen dopis vlastní rukou a vlastním srdcem. Proto jsem přežil – byl jsem ve spojení, i když třeba jen jednou za dva měsíce, a žil jsem hodnotami, které mě doma naučili – navzdory všemu kolem. Proto je dnes tolik útoků na rodinu. Někdo nechce, aby existovaly přístavy, které jsou tak důležité pro ty lodičky na otevřeném moři. Děkuji, tatínku, ani nevíš, co ty dopisy pro mě v těch vlnách znamenaly... Ale asi víš, jinak bys mi nepsal. A teď mi to došlo…

Ty nám rozumíš a cítíš s námi, víš, co tady prožíváme. Tvoje láska píše dopisy ze skutečného domova. Nám, tady na zemi, kde neustále o něco zápasíme... Už tak dlouho nám píšeš dopisy… Dneska už z nich máme 66 knih a říkáme tomu Bible... Věřím, že v těch dopisech je něco pro každého z nás. Třeba pro ty, kteří zápasí s vlnami: „Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný, nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát.“ (1. Kor 10:13).

ROSŤA HOMOLA

Oddělení spirituální péče – Nemocnice Písek

Obrázky z Ameriky V.: Grand Canyon

Budíček v 5.30 v obytném přívěsu (i takové ubytování tu lze přes Airbnb sehnat) poblíž vjezdu do národního parku Grand Canyon nám má zajistit, že stihneme sestoupit na dno dech beroucího přírodního úkazu a vystoupat zpět během jednoho dne, a to pokud možno za světla. Při minulé návštěvě jsem totiž dolů vyrazil v pravé poledne a zpátky nahoře jsem byl až v osm večer za tmy. Již tehdy mě cestou děsily cedule, že pokoušet se zvládnout cestu na dno k řece Colorado a zpět na okraj kaňonu během jednoho dne je hazardování se zdravím či dokonce se životem. Jenže před čtvrtstoletím jsem si s tím hlavu nelámal a... dobře jsem udělal; celá cesta v délce zhruba 22 kilometrů je pro běžného Středoevropana, uvyklého denně chodit a občas si udělat delší turistický výlet, sice náročná (vzhledem k extrémním klimatickým podmínkám), ale se slušnou kondicí a s dostatečnou zásobou vody zvládnutelná. Zato pro běžného Američana, který neudělá krok, jak je rok dlouhý, může skutečně jít o kejhák.

Abychom tedy neponechali nic náhodě, již po sedmé hodině ranní, těsně po východu slunce, vyrážíme ostrým tempem dolů. Cestou potkáváme typického amerického mudrlanta, který své skupině vykládá, že cesta dolů trvá nejmíň osm hodin a nahoru jednou tolik. OK, mister, let's see! Spíše běžíme, než jdeme, a abychom byli lehčí, cestou ukrýváme pod kamen termosku s horkým čajem, kterou jsem omylem zapomněl odložit v autě. Teplé nápoje jsou v místní výhni vskutku redundantní. Míjíme karavanu mezků s nákladem zásob (oblíbený způsob dopravy pro ty nejlínější a nejbohatší turisty) a taky nás v jednu chvíli nepochopitelně předhoní německá motorová myš; skoro-krajan od našich západních sousedů, chlápek ještě o něco starší než já. Prohodíme pár sarkastických slov na téma lenost místních versus zdatnost chodců z našich končin a pán mizí za nejbližší zákrutou.

Brzy si ovšem trochu opravíme názor, protože ne všichni Amíci jsou takové bačkory; dech nám vyrazí dva evidentně šílení bikeři, kteří stoupají nahoru se svými horskými velocipedy na zádech! Na dně jsme přesně v 10.45, sestup nám trval tři hodiny. Jenže na rozdíl od běžné horské turistiky, kdy je v půlce cesty – tedy na vrcholu – vyhráno, zde teprve začíná jít do tuhého. Jedenáct kilometrů nahoru sice není moc, ale jít takovou vzdálenost v kuse, stále jen do kopce a v dost velkém vedru (i v říjnu je zde hic), není žádná legrace. Občerstveni piknikem na břehu řeky Colorado a koupelí v minerály rudě zbarvené vodě vyrážíme odhodlaně vzhůru. Cestou potkáváme pestré panoptikum postav, skoro se všemi se na chvíli zastavíme a bavíme, protože na úzké klikaté stezce nelze nikoho netečně minout.

Nejvíc nás zaujme parta sympatických amerických důchodců s oldschoolovými krosnami, kteří sice pomalým, ale zkušeným tempem míří na dno, kde hodlají tábořit přes noc. Dost nás pobaví a trochu i naplní hrdostí, že jeden z nich má turistické hůlky značky Leki *Made in Czech Republic*, které mu prý věrně slouží už deset let. Ač je cesta vzhůru o poznání krušnější než dolů, přece jen se nakonec na okraj vyškrábeme. Termoska v kamenném úkrytu s nyní již vlažným čajem nám těsně před koncem výstupu přijde nesmírně vhod, protože nám mezitím došla voda (v tomto bodě varovné cedule nepřehánějí a tři litry na osobu je nezbytné minimum). V 16.15 stojíme opět na okraji kaňonu a naplňuje nás euforie nejen z nádherného výhledu *(„Mámo, to jsou panoramata, co?“)*, ale i z toho, že jsme to bez úhony zvládli, dokonce v kratším čase než já zamlada.

Totálně propocené svršky a namožené svaly na nohou nás trochu opravňují dívat se spatra na davy turistů, kteří si z valné většiny jen vyfotí selfíčko na okraji, případně sejdou o pár metrů níž. To se ovšem nedá srovnat s intenzitou zážitku z cesty na dno a zpět. Po návratu do Čech se mě jeden kamarád ptal: *„Ty hele, a co je na tom Grand Canyonu vlastně tak zajímavýho?“* Opáčil jsem: *„To bych ti těžko popisoval,“* protože všechna slova jsou na vylíčení jeho kouzla krátká.

Po výstupu jsme sice úplně vyřízení, ale šťastní, a poté, co si na parkovišti dopřeju luxusní studenou sprchu z plastového kanystru, vyrážíme do Phoenixu, kam jedeme navštívit naše kamarády, českoamerický pár: pilota Marka a pianistku Jenny. V jejich domě pak strávíme další den regenerací po náročném čtrnáctidenním poznávání krás západního pobřeží USA, osaháme si zdejší proslulé kaktusy, které má stát Arizona i ve znaku, a dokonce ochutnáme kaktusovou zmrzlinu. Další noční přejezd nás pak přemístí do Las Vegas, kde ve čtyři ráno vrátíme auto (půlmetrová prasklina v předním skle naštěstí nikoho nezajímá) a v šest ráno nasedáme do letadla směr Nashville. Goodbye, west coast!

PETR PUTNA – publicista a překladatel

SUDOKU: Vaším úkolem je co nejrychleji doplnit tabulku o zbývající číslice 1 až 9 tak, aby se žádná číslice v žádném sloupci, řádku, a ani v jednom z devíti čtverců o hraně 3 čtverečky neopakovala. Vlevo jednodušší, vpravo obtížnější.

	1				3	2		
3	4					9		
				7	4	6		8
1	6			3				
		5	7	4			8	
				8	6			9
		4	8			1	9	
2		9	4					3
		1	3		5			7

1								8
		5	4					
	9			8			7	
2						5	9	3
	3		5		8			
7			3		6	8		
5			6				4	2
				7			8	
	7	4				6		

TĚŠÍME SE NA LETNÍ VÝSTAVU:

Vrchol meziválečné české krajinomalby představuje malíř Václav Špála, který v letech 1929/30 maloval také Otavu. Jeho plátna se představí v létě v galerii Prácheňského muzea v Písku v nebývalém rozsahu a poblíž místa svého vzniku. Více o programu Prácheňského muzea v roce 2019 najdete na straně 9.

Fotografie © GASK

PÍSECKÝ SVĚT – ceník inzerce

- celobarevný kulturně-společenský magazín s pestrým obsahem
- vychází každý sudý týden (zpravidla ve čtvrtek), náklad **6.000 ks, ZDARMA**
- distribuce v Písku a v regionu Písecka; v elektronické podobě na *www.piseckysvet.cz*
- **CENY JSOU KONEČNÉ, v Kč, nejsme plátci DPH.**

TIŠTĚNÁ INZERCE: základní ceny + rozměry

(vždy šířka x výška v centimetrech; základní sazba je třísloupcová, šířka sloupce 6,5 cm)

- **530,-** 1/16 strany = **6,5 x 4,7 cm** *(„vizitka")* *nebo* **13,5 x 2** *cm (banner přes dva sloupce)*
- **950,-** 1/8 strany = **6,5 x 10** *cm nebo* **10 x 6,5** *cm* *nebo* **13,5 x 4,2** *cm*
- **1.800,-** čtvrtstrana na šířku nebo na výšku = **13,5 x 9,7** *cm nebo* **10 x 13** *cm*
- **2.400,-** třetina = **6,5 x 26,5** *cm (celý 1 sloupec)* *nebo* **20,4 x 8,5** *cm (celý podval)*
- **3.300,-** půlstrana na šířku n. na výšku = **20,4 x 13** *cm nebo* **10 x 26,5** *cm n.* **13,5 x 20** *cm*
- **6.300,-** celá strana = **20,4 x 26,5** *cm*

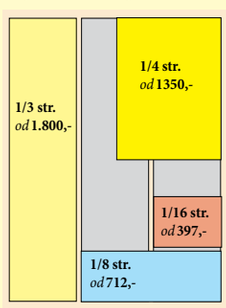

Dále dle dohody: jiné rozměry inzerátů, **PR články a rozhovory** *(zpracování od 500,- Kč)*, propagační **videa a videozáznamy** akcí *(HD kvalita, od 3.000,- Kč)*, **facebookové kampaně** *(dle zadání např. oslovení určitého typu lidí v celých jižních Čechách, v Praze apod.)*

Grafické zpracování inzerce (návrh + 2x korektura): *dle náročnosti* **300 – 1200**,- *Kč.*

SLEVY: opakování 3x – sleva **10 %**; opakování 5x – sleva **15 %**

SMLOUVA NA ROK (resp. 24 vydání po sobě): sleva 25 %
– tzn. ceny pro smluvní partnery: 1/16 strany: **397,-** 1/8 strany: **712,-** čtvrtstrana: **1.350,-** třetina: **1.800,-** půlstrana: **2.475,-** strana: **4.725,-**

Exklusivně: titulní strana +200 %; zadní strana +100 %; str. 2 +50 %; str. 4 a 5 +25 %

SAMOSTATNÁ INZERCE NA WEBU

- v rámci celoroční spolupráce propagace na *www.piseckysvet.cz* **ZDARMA** dle dohody.
- **BANNER** s prolinkem: 1.100,- / měsíc
- **KOMERČNÍ ČLÁNEK:** 550,- / jednorázové publikování
- **KOMERČNÍ** řádkový inzerát: 100,- / měsíc

KONTAKT: ***inzerce@piseckysvet.cz*, tel. 739 348 550**